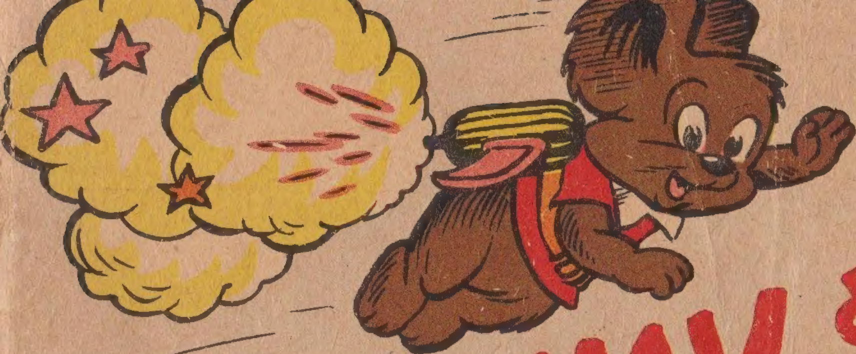
BROMMY & TOMMY

IN:

ATOMO!





1

No. 1

Brommy en Tommy in:

ATOMO

De opvallende gelijkenis tussen Brommy en Tommy, twee heel aardige beertjes, wettigt het vermoeden dat het tweelingbroertjes zijn.

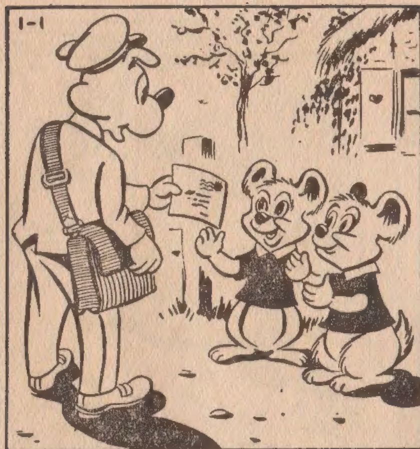
Dat is ook zo! Ze wonen in een lieflijk rustig plaatsje, Dierendorp, dat één burgemeester heeft, één veldwachter, één postbode, één slager, enzovoort.

De burgemeester heet baron van Dattum. Je kunt aan hem zien dat hij van schotse afkomst is en dat is aan hem te merken ook, want hij is nogal op de penning.

Die ene veldwachter heet Berendse en is de Pappa van Brommy en Tommy.

Dan zijn er nog twee deugnieten: Jan Rap en zijn maat. Een mooi stel. Het zijn katers, een grote en een kleine. Die grote, Jan Rap, is erg brutaal en verbeeldt zich heel wat; de kleine moet altijd zijn zin doen.

Brommy en Tommy beleven heel wat spannende avonturen. In dit eerste verhaal gaat het over een „Atomo", een zelfvlieger, die zij per abuis in handen kregen bij hun bezoek aan de Wereldtentoonstelling te Brussel.





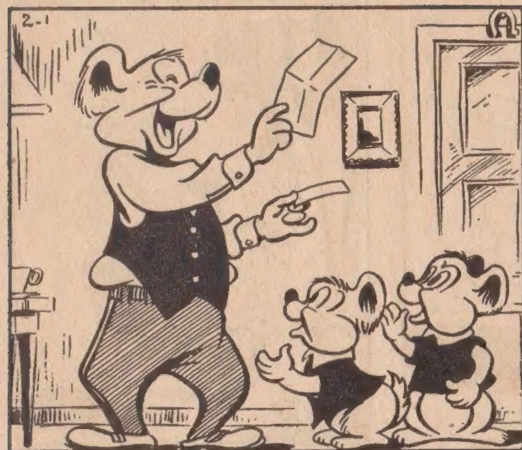


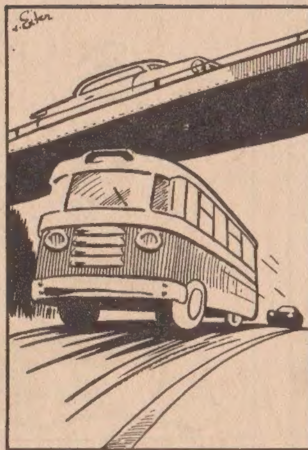
Er waren eens twee broertjes, een tweeling, die samen een opstel maakten over scheerzeep. Je weet wel, soms staan er advertenties in de krant, dan moet je iets oplossen of schrijven en dan kun je wat winnen.

Nou goed, Brommy en Tommy, zo heette de tweeling, maakten een opstel over scheerzeep. Ze wisten er wel niet veel van maar het zal toch wel een goed opstel zijn geweest, want op zekere dag kwam de postbode van Dierendorp en die bezorgde een brief aan het huis van veldwachter Berendse... maar op het adres stond: Brommy en Tommy Berendse. Die brief was dus alleen voor hen en ze maakten 'm open.

Laten die lui van de scheerzeep-fabriek nou schrijven dat de heren Brommy en Tommy de eerste prijs hadden gewonnen voor hun opstel en dat ze een reisje naar de wereldtentoonstelling in Brussel mochten maken?

„Ja, je moet ook geluk hebben met die dingen!" zei de postbode. „Ik win nooit wat!"







Dat opstel over die scheerzeep zal wel goed geweest zijn, want Brommy en Tommy wonnen er de eerste prijs mee! Een reisje naar de Expo!

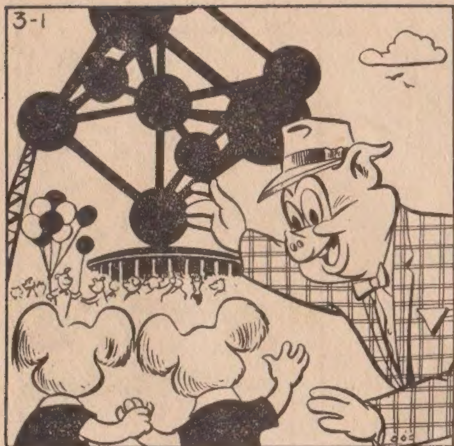
Veldwachter Berendse was trots op zijn zoons, dat spreekt. „Hoe krijgen ze 't voor elkaar!" zei hij. „Een velletje papier volschrijven... een etiketje van mijn scheerzeep erbij... en nou mogen ze naar Brussel!

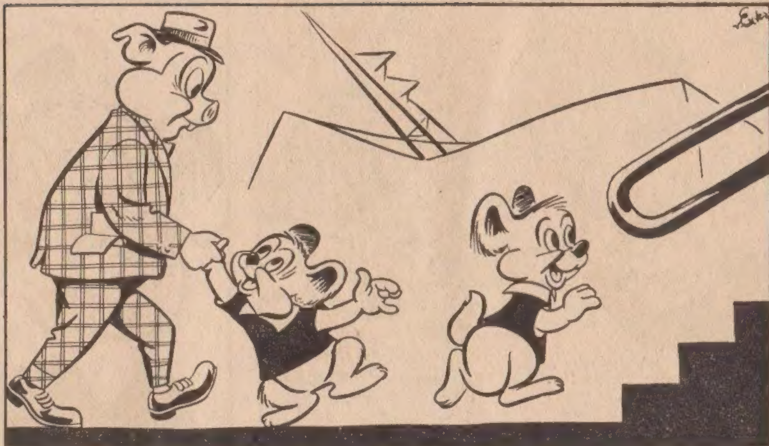
Wanneer gaan jullie eigenlijk?" „Wanneer we maar willen!" riep Brommy. „Dat staat in de brief," zei Tommy, „leest u maar, Pap!"

Nou, ze wilden zo vlug mogelijk, wat nogal logisch is, hè?

En zo gebeurde het dat ze twee dagen later al in een bus stapten die naar Brussel ging. Er was een aardige meneer van de scheerzeep-fabriek die alles voor ze had geregeld en zelf ook meeging.

Brommy en Tommy waren nog maar kleine beertjes, moet je denken! Maar, ze waren wèl bijdehand.

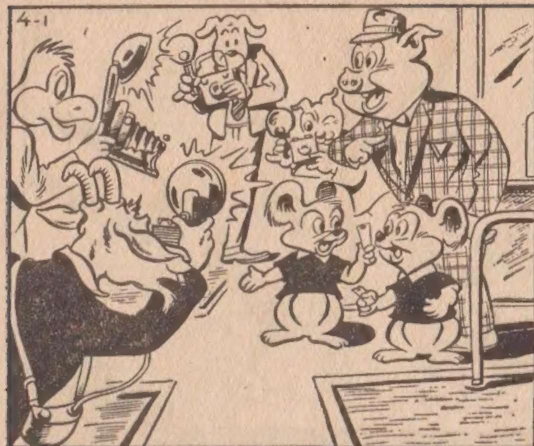




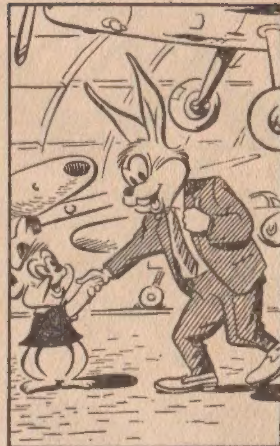
Brommy en Tommy stapten in een bus die naar Brussel ging en daar had je een geweldig grote tentoonstelling, de Expo. Alle landen hadden er iets heengestuurd, zodat je daar kon zien waar ze goed in zijn.

Brommy en Tommy bekeken alles, nou ja... alles... maar het meeste zagen ze toch wel, want ze hadden een meneer bij zich van de scheerzeepfabriek, die hun het reisje als prijs had gegeven, en die meneer legde alles uit want die was er meer geweest en wist er al veel vanaf.

„En nu gaan we nog aven naar deze luchtvaart-afdeling!" zei die meneer. „Er staan echte vliegtuigen en er is ook een speelgoedafdeling bij met modellen van de echte toestellen. Mooi, hoor!"







Ze gingen dus naar de luchtvaart-afdeling op de Expo. Die meneer had de entree-kaartjes reeds voor ze gekocht. Nauwelijks waren ze binnen of daar begon het aan alle kanten te bliksemen.

„Bliksems!" riep Brommy. „Nee.. pers-fotografen!" riep Tommy, want die was goed bij, hoor! Hij zag het direct, allemaal fotografen met flits-lampjes! „De miljoenste bezoeker!" riep iemand.

„Wie... ik?" vroeg de scheerzeep-meneer.

„Nee, die jongen met die blauwe trui!" riep een ander weer. „Tommy... dat ben jij!" riep Brommy.

„Ik heb niks gedaan!" zei Tommy, maar even later begreep hij dat hij alweer een prijs had gewonnen omdat hij de miljoenste bezoeker van de luchtvaart-afdeling was.

„U mag op de speelgoed-afdeling uitzoeken wat u wilt!" zei de man die daar de baas was.







Op die luchtvaart-tentoonstelling stond een ding waar je mee vliegen kon. Je bond het op je rug en dan vloog je ermee.

Ja, dat bestaat echt.

Maar dit model was nieuw. Atomo heette het. Nou waren er twee boeven, Jan Rap en zijn maat, misschien hebben jullie wel eens van ze gehoord, want ze zijn berucht genoeg en die wilden die Atomo stelen. Ze wilden er kattekwaad mee uithalen.

Er liepen echter veel te veel bezoekers rond, dus ze durfden dat ding niet zomaar weg te dieven. Maar op het ogenblik dat Tommy als miljoenste bezoeker binnenkwam liep iedereen naar de ingang om het beertje te zien en dat was een mooie kans. „Ga je weg of ik pak je weg!" zei Jan Rap en meteen pakte hij de Atomo beet, nam hem onder zijn arm en deed er zijn regenjas overheen.

Zijn maat, die Harry heette, bibberde van angst!

„Hoe durf je," fluisterde hij.

„Twee flap-oren en een slurfje!" rijmde Jan Rap brutaal terwijl hij er vlug vandoor ging...







„Waar gaan we nou heen met dat malle ding?" jammerde Harry. „Als iemand ons ziet..." „is dat een bewijs dat-ie niks aan z'n ogen mankeert!" snauwde Jan Rap en meteen sleurde hij Harry mee door een deur waarop stond: Speelgoederen. „Van hier komen we wel weer buiten," zei Jan Rap, „en daar neem ik een taxi!"

„Hou nou op met nemen!" smeekte Harry, „ik vind dit al erg genoeg!"

Maar plotseling stonden de twee boosdoeners met een ruk stil...

„H'm..., daar staat een agent bij de uitgang," fluisterde Jan Rap. Harry zag 'm ook. „Hij komt hierheen," bibberde hij.

„Zet néér dat ding... vlug!" Nou, zo goochem was Jan Rap wel. Hij stond gelukkig vlak bij een tafel met atoomspeelgoed en daarop legde hij de Atomozelfvlieger neer. „En nu maar rustig verder kuieren," zei hij.

De agent wandelde langs, maar merkte niets ongewoons op.





Jan Rap en zijn maat durfden de Atomo niet weer op te pakken omdat de agent nog steeds in de buurt bleef.

„Nou gaat hij weg...", zei Harry. „Hij gaat naar de deur... nee, hij blijft daar staan!" „Man, ga toch weg!" zei Jan Rap, maar de agent bleef staan en keek vrolijk naar een hele stoet bezoekers die de speelgoedafdeling binnenmarcheerden.

„Agent, onze miljoenste bezoeker!" riep de chef. „Die mag hier een kadootje uitzoeken!"

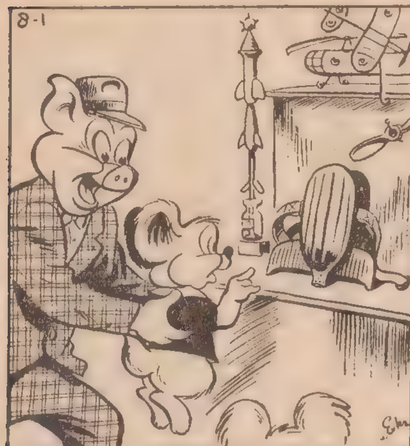
„Maar da's plezant, manneke!" riep de agent. „Geef me de vijf en proficiat!" Tommy gaf hem verheugd een handje.

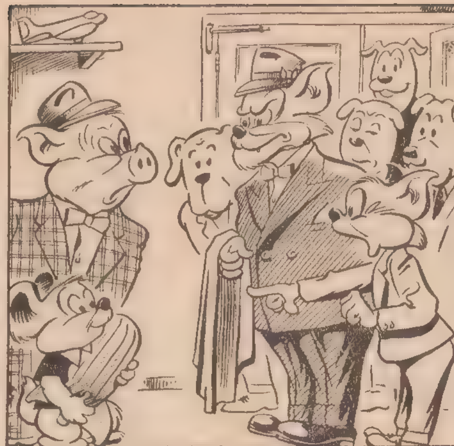
Jan Rap en zijn maat keken er met stomme verbazing naar.

„Wat een kerel!" zei Jan. „Inplaats van zijn plicht te doen en het hele gebouw rond te rennen, staat hij handjes te geven... aan kinderen!"

De twee boosdoeners konden de Atomo niet eens meer zien, zoveel bezoekers stroomden er binnen.

„Maar rustig wachtten tot het weer eb wordt," zei Jan Rap. „Dan pakken we dat ding weer en wandelen er mee weg!"







Jan Rap ging al eens op zijn tenen staan om te zien wat er allemaal gebeurde, maar hij kon niets zien. Hij durfde zich ook niet tussen al die bezoekers te begeven want de agent stond er ook bij.

Hij kon dus niet zien dat de beertjes vlak voor de toonbanken met speelgoed stonden en hoe Tommy daar zenuwachtig iets probeerde uit te zoeken. Maar Jan Rap hoorde wèl een stem roepen: „Dit dan maar? Goed jongen, we zullen het voor je inpakken... met de complimenten van de Expo!"

„Dat jochie zal toch niet..."

Jan Rap kreeg een bang voorgevoel. Hij drong tussen de bezoekers naar voren en ja hoor! Tommy had precies de Atomo uitgekozen. Harry zag het ook en kon zich niet meer inhouden.

„Ho!" riep hij. „Dat moet je niet doen, meneer! Dat is toch geen speelgoed voor een kind! Dat is spelen met je leven!"

„Gij zijt een leutig manneke," zei de agent. „Ge hadt het zeker zelf willen hebben om mee te spelen, hè?" Een vrolijk gelach klonk op.







Terwijl de pers-fotografen foto's maakten van Tommy met de Atomo in zijn armen, probeerde Harry uit te leggen dat het geen speelgoedding was maar een echte zelfvlieger. Maar hij kreeg geen kans. Ten eerste al omdat Jan Rap hem zijn mond dichthield, ten tweede omdat niemand het geloofde en ten derde omdat niemand luisterde. Bovendien kon niemand hem verstaan omdat het allemaal buitenlanders waren. De agent wel. „Ach... menier maakt maar grapjes ee?" zei hij. „Ziet! Zijn broeder krijgt ook een presentje!" Brommy kreeg als troostprijs een mooie autoped. En toen moesten ze de bus nog halen naar Dierendorp en daarom liepen ze onder gejuich naar de uitgang. „Er achter aan!" riep Harry. Maar dat kon nou net niet want de agent had eindelijk twee bezoekers gevonden die zijn taal spraken en hij begon een babbeltje. „Een miljoen bezoekers," zei hij. „Dat moet ge niet uitvlakkenee! Als ik van al die lui es één centime kreeg..." „Dan zou u best een reisje naar de maan kunnen bekostigen," zei Jan Rap somber.







Jan Rap en zijn maat stonden te popelen om Brommy en Tommy achterna te lopen die met de kostbare Atomo de speelgoed-afdeling verlieten. Maar de agent hield hen aan de praat tot Jan Rap het niet meer uithield en zei: „U moet ons nu excuseren want we moeten met dezelfde trein mee als die twee beertjes!"

„Waar moet u dan heen?" vroeg de agent.

„Hoe weten wij dat nou?" zei Harry, die altijd de domste dingen zei.

„Wij zijn op een verrassingsrondrit!" riep Jan Rap terwijl hij zijn maat naar de uitgang sleurde. Maar... pech! Er kwam net een heel stel bezoekers binnen en het duurde een hele tijd eer de boeven buiten waren. Ze zagen nog net een autobus wegrijden. Brommy en Tommy zaten er achterin en werden nagewuifd tot en met. „Er achteraan!" riep Jan Rap. „Spring in die auto!" Even later zaten ze achter het stuur van een auto. Jan trapte pedalen in en draaide aan knopjes, maar de auto bleef gewoon staan. „Geef meer gas!" riep Harry, maar ook dat hielp niet.







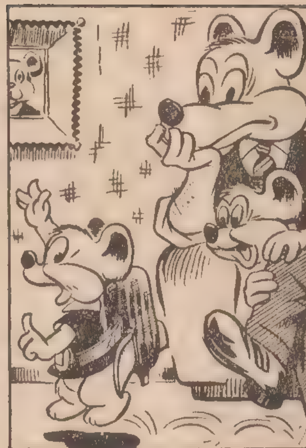
Als een dolle trapte Jan Rap op de pedalen, maar de auto wilde niet starten. „Wat doet u daar toch, menier?" vroeg een stem. Het was de agent weer. „Gij meent zeker in een trapautootje te zitten?" Jan Rap lachte fijntjes. „Ach," zei hij, „mijn wagentje heeft weer eens kuren, meneer de agent. Zou u hem even willen aanduwen?" „Die menier!" lachte de agent goedmoedig, „altijd vol leut, nietwaar? Ach ja, waarom niet, de wereld is al somber genoeg!"

„Zal ik er es onder kijken?" vroeg Harry, die ook es wat wilde zeggen. Hij stapte uit en keek diepzinnig onder de auto. Wat hij zag was wel de moeite waard. De auto stond namelijk op vier bakstenen zuilen. „Moet je tóch es kijken, Jan!" zei Harry.

„Zanik niet!" zei Jan. „Help liever duwen!" Maar toen fluisterde Harry hem iets in het oor. In een wip was hij de auto uit en verdween, met Harry op zijn hielden, in de menigte.







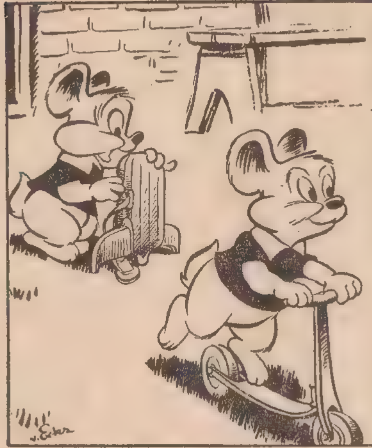
Die Brommy en Tommy! Je moet maar boffen en precies de miljoenste bezoeker zijn. Tommy een zelf-vlieger en Brommy een autoped! Toen ze 's avonds thuiskwamen waren ze doodmoe en hadden er moeite mee om Pa Berendse alles uit te leggen. En ze pakten natuurlijk de kadootjes uit. Vader begreep niet goed wat die Atomo nu eigenlijk voor een ding was.

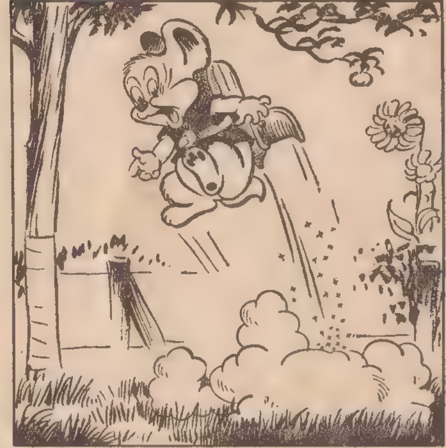
„Waarom koos je nu juist dit uit?" vroeg hij. „Ik had liever zo'n vliegtuigje met een echt motortje gekozen!"

„Dit is veel fijner," zei Tommy. „Kun je schik mee hebben en spelen dat je zelf vliegen kunt!"

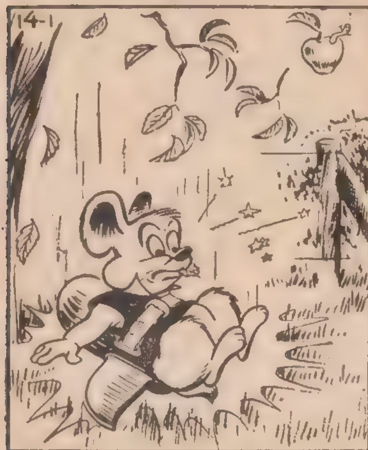
„Tja, da's ook waar," zei vader Berendse. Niemand had in de gaten dat het geen speelgoed was... maar een echte zelf-vlieger!!



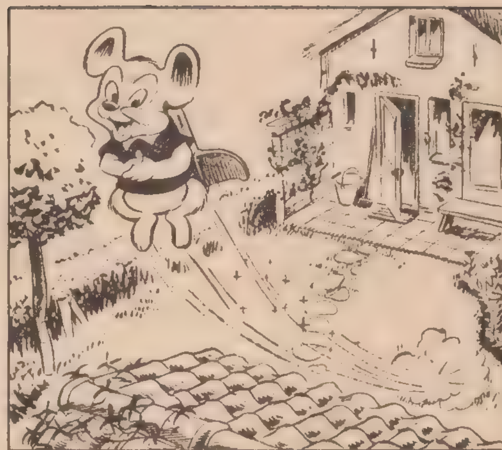




Tommy schepte danig op met zijn Atomo zelf-vlieger, maar de jongens op school zeiden dat ze er niet veel aan vonden. „Nou, jij mag er wel eens mee spelen," zei Tommy en liet de Atomo onverschillig in de tuin liggen. Brommy had nu het rijk alleen en bekeek het zware ding nog eens goed. Tja, veel kon je er niet mee doen. Hij streek eens over de glanzende verf. „Héé!" zei Brommy, „zat die knop er altijd al aan? Die heb ik nog niet eerder gezien!" Hij draaide eens aan een knop die aan de zijkant zat. „Brr!" zei de Atomo. Het ding begon te zoemen als een stofzuiger! Brommy schrok ervan. Hij draaide de knop weer gauw terug. Het stuk speelgoed bleek lawaai te kunnen maken! Brommy hing de zelf-vlieger op zijn rug en maakte de riemen goed vast. „Hoeiii!" riep Brommy en huppelde met gespreide armen over het gras. „Nu even het knopje omdraaien... dan is het net echt!" riep hij. Maar nauwelijks had hij de knop omgedraaid of hij vloog met een vaart schuin omhoog... de appelboom in!



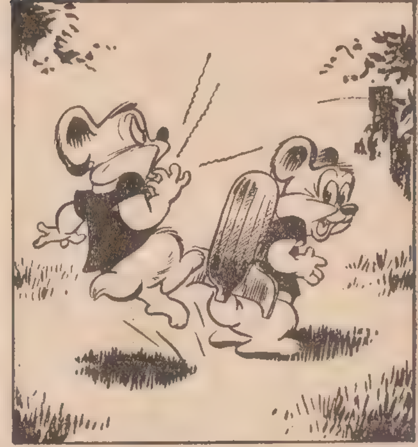




Het was een geluk dat Pa Berendse niet thuis was, anders had er wat gezwaaid voor Brommy! Want Pap was zuinig op zijn planten en speciaal op de appelboom die dit jaar voor het eerst appels droeg. En nu vloog Brommy er met een klap in! Dat kwam omdat hij de Atomo op zijn rug had en aan een knopje had gedraaid. En hij viel er weer uit ook. Een beetje duizelig zat Brommy onder de boom. „Wat was dat?" zei hij, terwijl hij een blaadje uitspuwde. „Dat ding... ik... ik vloog!!" De Atomo op zijn rug trilde zachtjes. „Zou-ie werkelijk kunnen vliegen?" stamelde Brommy. „Zal ik 't nog eens proberen?" Brommy was niet bang uitgevallen. Hij krabbelde overeind en ging midden op het grasveld staan, voor alle zekerheid. Met een angstig voorgevoel draaide hij de knop om... en... ja... hoeplakee... daar vloog Brommy omhoog! Boven het schuurtje uit... nog hoger... boven het dak van het huis... en toen Brommy zijn linkerarm opzij hield, ging hij zelf óók naar links... „Ik vlieg!" dacht Brommy. „O... wat zullen de jongens wel zeggen!"







Brommy was altijd al een vlugge leerling geweest en ook nu begreep hij al gauw hoe je met zo'n Atomo moest vliegen. „Het is werkelijk een echte zelf-vlieger," dacht Brommy, terwijl hij nog eens zijn voeten naar voren stak om voorover te duiken. Even later zweefde hij alweer in de richting van zijn eigen huis. „Zóóóó..." riep hij, „knopje naar rechts... mooi zo... en hoepla... daar zijn we weer!"

Hij maakte een vrij aardige landing op het grasveld. Nauwelijks was hij bijgekomen van zijn eerste luchtreis of Tommy kwam op zijn autoped de tuin binnenrijden.

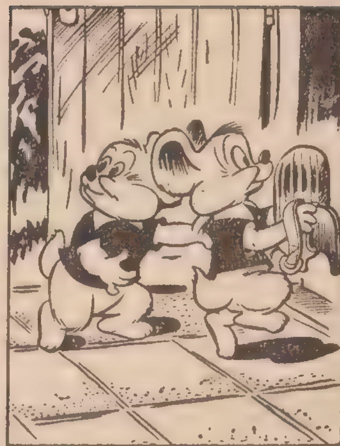
„Héé Brom!" riep hij, „heb je dat gezien? Machtig man! Er vloog een spoetnik over het dorp, jo, meesterlijk! Allemaal van die kleine kereltjes erin hè! Nou ja... ik zag ze niet zelf, dat hoorde ik van Appie... en hard..."

„Ga wèèèèg..." zei Brommy. „Jammer dat ik het niet gezien heb!" (Hij begreep wel dat de jongens hemzelf gezien hadden...)

„Geef op die Atomo!" riep Tommy, „ik ga 'm ruilen voor een karretje... er zitten nog drie goede wielen aan en... *au!*" Ja, hij pakte de Atomo beet, maar die was nog gloeiend heet van de vlucht die hij zojuist met Brommy had gemaakt!







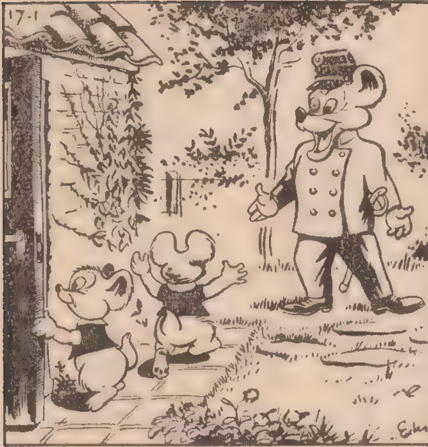
„Wat heb je met mijn Atomo uitgehaald?" vroeg Tommy. „Ik brand mijn vingers er zowat aan!"

„Tja," zei Brommy, „dat zal ik je nou eens laten zien, hè... en dan weet je meteen wat voor soort spoetnik je daarstraks gezien hebt...."

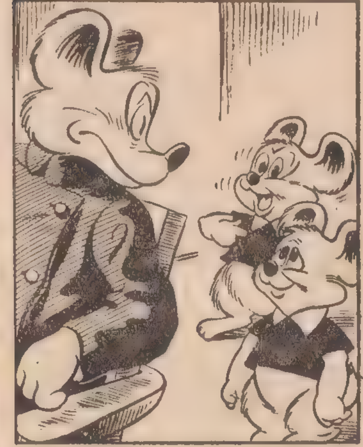
„Nee... geef op die Atomo!" riep Tommy. „Hij is van mij hè?" Maar Brommy draaide aan de knop en... hoeplakee! Daar schoot hij alweer omhoog! Tommy keek hem stomverbaasd na. Zzzzzt... daar stoof Brommy alweer omlaag – iets te wild overigens – want hij landde midden tussen de goudsbloemen. „Was jij dat dan daarstraks?" fluisterde Tommy. „Dus dat ding doet het echt?"

„En of!" zei Brommy. „Heb je aan mij te danken, jongetje... anders had je 'm nou geruild voor een kapot karretje..."

„Laat mij es proberen!" zei Tommy. „Hoe moet 't?" Brommy legde het hem uit, maar juist zou Tommy opstijgen toen ze Vader hoorden thuiskomen. „Beter maar een andere keer!" zei Tommy. „Berg 'm op in de schuur!"



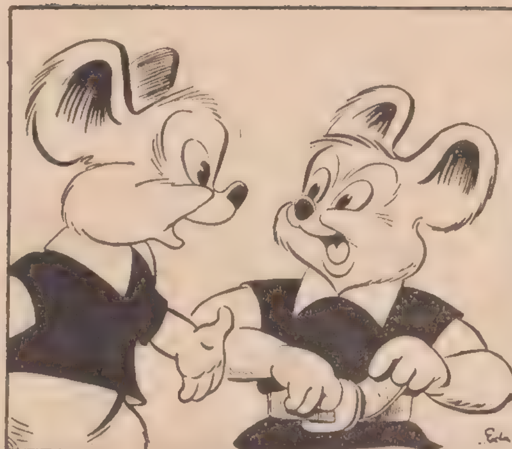




Brommy en Tommy hadden juist hun zelf-vliegertje in de schuur opgeborgen toen Pappa thuis kwam. Hun vader was veldwachter in Dierendorp. En daar was hij goed in! Hij wist altijd alles over iedereen en hij zorgde ervoor dat alles goed ging in het dorp. Hij wist dus ook van dat vreemde ding, dat boven de huizen had gevlogen. Maar omdat Brommy zo hoog was gegaan, had niemand precies gezien dat hij het was. Maar de dieren die het gezien hadden, zeiden allemaal dat het geen vogel geweest was of een vliegtuig of zoiets.

Pa Berendse ging meteen achter zijn bureautje zitten en pakte een vel papier. „Hedenmiddag!" hoorden de beertjes hem zeggen. „Hedenmiddag... ahem... vloog... nee... verscheen in het luchtruim boven Dierendorp... een uh vreemd object!" „Wat is een object?" vroegen Brommy en Tommy tegelijk. „Een ding!" zei Pappa, „waarvan je niet weet wat het is... tussen twee haakjes, jongens, hebben jullie het gezien?" Geheel naar waarheid zei Brommy „Nee Paps!" want hij had zichzelf niet gezien. En ook Tommy zei: „Nee Paps!" want die had alles maar van horen zeggen. Want jokken deden ze nooit, die twee.





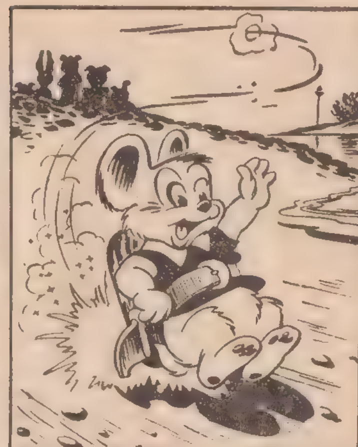

Veldwachter Berendse had er moeite mee om op te schrijven wat er nu precies gebeurd was. Tenslotte schreef hij, dat hij zou proberen er achter te komen wat er boven Dierendorp gevlogen had. En dat rapport, dat verhaal, bracht hij naar de burgemeester.

Nauwelijks was hij weg of Brommy en Tommy zaten weer in de schuur. Tommy wilde meteen opstijgen met de Atomo, maar Brommy hield hem tegen. „Laten we liever buiten het dorp gaan!" zei hij. „Als Pappa ziet dat wij het zijn, dan mag het misschien niet meer. We hebben geen vergunning om te vliegen!"

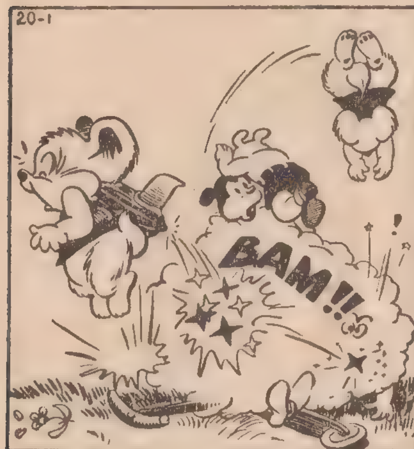
„En ook geen vergunning om van onze tuin een vliegbasis te maken!" zei Tommy. Even later reden ze samen op de nieuwe autoped het dorp uit. Tommy had de Atomo op zijn rug en iedereen dacht dat het een gek stuk speelgoed was, waar je niets aan had.., ze hadden eens moeten weten...

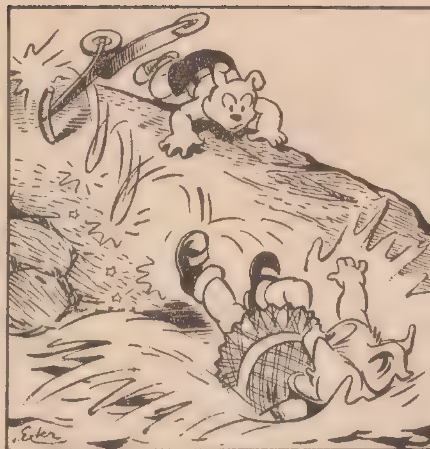






Vlak bij Dierendorp stroomde een rivier, de Rijssel, en daar gingen de broertjes heen. Het was er altijd lekker rustig. „Nou," zei Brommy, „je weet het, hè? Als je die knop omdr..." „Rroef!!" zei de Atomo en daar vloog Tommy al omhoog. „Help!" riep hij. Hij maakte een paar gevaarlijke bochten, maar even later had hij het te pakken. Nu waren er, een eindje verderop, een stel kinderen aan het spelen en die zagen plotseling Tommy door de lucht vliegen. Het hele troepje er achteraan natuurlijk! Brommy, die bij de autoped stond te kijken, zag ze aankomen. „O, o!" zei hij, „daar heb je het al. Nou zijn we erbij." Maar Tommy vond het wel leuk dat de kinderen hem zagen. „Hoéps!" gilde hij en vloog laag over de kinderen heen. „Het is Tommy... Tommy van de veldwachter!" riepen ze allemaal. „Héé Tommy!! Hoe doe je dat?" Met grote ogen zagen ze hoe Tommy weer op de begane grond terugkwam.







„Opzij... opzij!" riep Tommy gewichtig, toen de kinderen allemaal om hem heen kwamen staan. „Doe het nog eens!" riep Dootje, een aardig biggetje. „Opgelet!" riep Tommy, hij draaide aan de knop maar blijkbaar iets te hard want de Atomo gaf een daverende klap!! Van de schrik rolden de kinderen over elkaar heen en Dootje viel over de autoped. Omdat ze nogal rond was, rolde ze een heel eind door. Misschien ook wel omdat de oever van de rivier glooiend naar het water afliep. Hoe dan ook... ze viel er in. En het rivierwater stroomde zo vlug dat ze een heel eind van de kant pas weer boven kwam.

„Dootje ligt in de plomp!" riep een boerenjongetje.

„Ze heeft diploma A," stelde een ander hem gerust, maar het was Brommy die een goed idee kreeg.

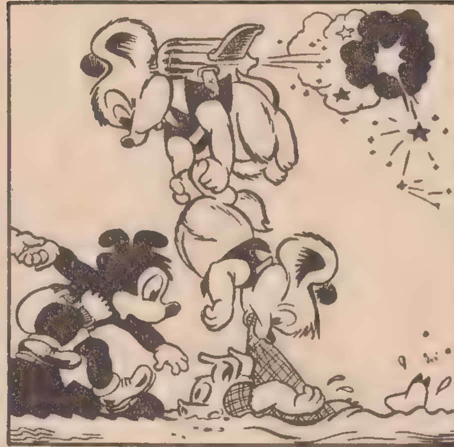
„Pak mijn voeten!" zei hij tegen zijn broertje.

„Wat heeft dat er nou weer mee te maken?" vroeg Tommy.

„Zul je wel zien!" zei Brommy. „Pak vast!"

Dat deed Tommy. „Vlieg nou op!" riep Brommy, „maar vlug!"



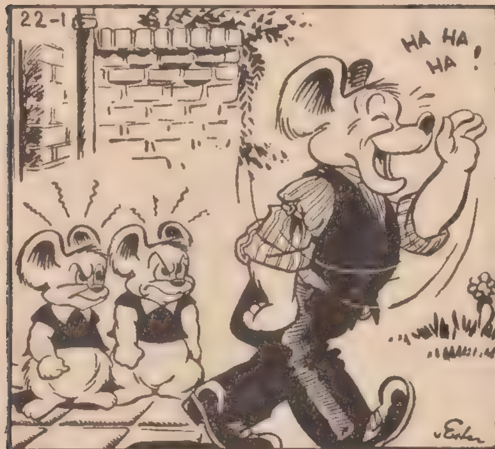


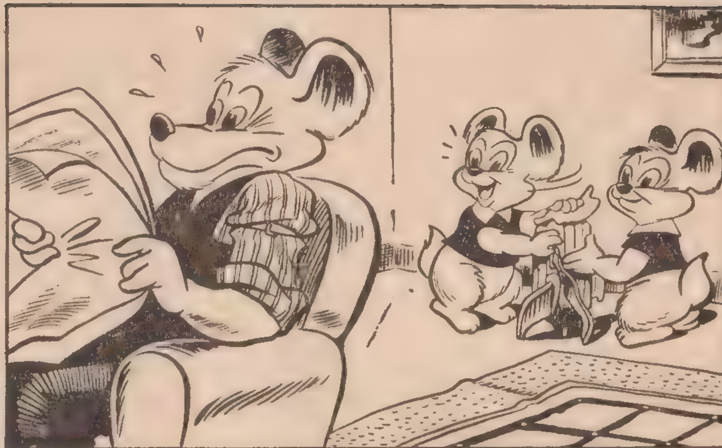


Het idee van Brommy was reuze goed! Tommy hield hem bij zijn voeten vast en vloog met hem de lucht in. „Boven het water!" commandeerde Brommy ondersteboven. Even later zweefden ze boven de Rijssel, waar Dootje in ronddreef. „Armen zijwaarts, benen sluiten!" riep Brommy. „Niet spartelen, daar koop je niets voor!" Dat hielp. Het biggenmeisje bleef tenminste goed boven. Tommy stuurde zo goed mogelijk op haar af.

„Ja... hebben!" riep Brommy en hij had Dootje bij haar jurk beet. De Atomo kon het bijna niet trekken. Hij begon raar te knallen en vonken te spetteren, maar... al met al kwamen ze alle drie toch naar de oever terug.

De andere kinderen waren natuurlijk meegehold en zo gauw het maar even kon grepen ze Dootje in haar lurven en sleepten haar op de kant. Brommy kon zijn broertje niet meer houden en liet hem los. Hij viel van niet zo erg hoog. Tommy bovenop hem. Maar het hinderde allemaal niet, want ze hadden een goede daad gedaan!





Nadat Dootje brullend naar huis gehold was, gevolgd door haar vriendjes, hadden Brommy en Tommy niet veel zin meer om verder te gaan met de vliegerij. Ze besloten naar huis te gaan en hun vader te vertellen wat die Atomo nu eigenlijk voor een ding was. Maar tóén ze dat deden, wilde Pa Berendse hen niet geloven! Gelukkig kwam de Nieuwsbode hen te hulp, want daar stond het hele verhaal 's-avonds in. En toen het gedrukt stond in de krant, geloofde Pappa het ook. „Jonge, jonge!" zei hij. „Als we er maar geen last mee krijgen..." (want dat is het eerste wat je krijgt als je met iets nieuws komt).

„Voorlopig laat je dat ding maar rustig in de schuur staan! Niet meer aankomen... begrepen?"







Jan Rap en zijn maat, de brutale katers, die de Atomo hadden willen stelen op de Expo... Ze hadden Brommy en Tommy ermee in een autobus zien verdwijnen doch wisten niet waarheen. Maar ze kwamen het tóch aan de weet, door een heel grappig toeval. Harry had een paar gebakken visjes gekocht als middagmaal en ze gingen langs de kant van de weg zitten om ze op te eten. Toen ze gegeten hadden zei Harry: „Hoe was dat visje, Jan?" „Uit de kunst!" zei Jan Rap. „Geef me die krant es aan om mijn vingers af te vegen." Terwijl hij dat deed, viel zijn oog op een vette kop: „Meisje uit rivier gered met Atomo." En ja hoor! In die krant lazen ze, dat er ergens in Dierendorp twee beertjes waren geweest, die met een Atomo-zelfvlieger een kind uit de Rijssel hadden gehaald.

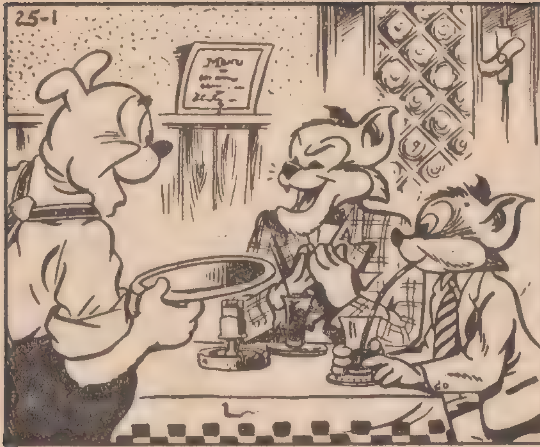
„Dus dan is dat ding dáár terecht gekomen!" zei Jan Rap.

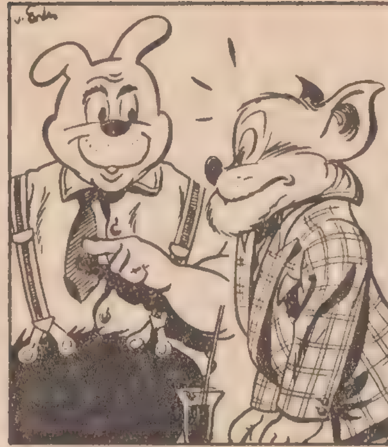






Waar zo'n krant al niet goed voor is! Jan Rap las er in, dat de Atomo zelf-vlieger in Dierendorp was. „Er staat zelfs bij hoe die jongens dat ding gekregen hebben," las Harry. „Hier... als prijs toen ze de miljoenste bezoeker waren... dan moet het datzelfde ding zijn!" „Geef eens een spoorboekje, dan nemen we de eerste de beste trein naar Dierendorp!" Er ging geen trein heen, maar ze kwamen er met een bus, de volgende morgen. Ze stapten uit in Dierendorp en gingen naar de herberg „Het Dorstig Hert". „Twee grenadine!" riep Harry, nog voor hij de drempel over was. „Kalm aan een beetje!" waarschuwde Jan Rap. „We zouden toch doen alsof we verslaggevers waren?" „Daarom juist!" zei Harry.





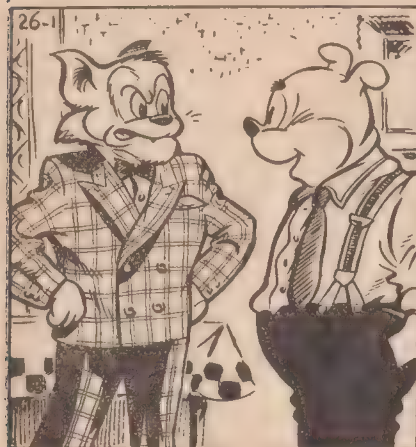


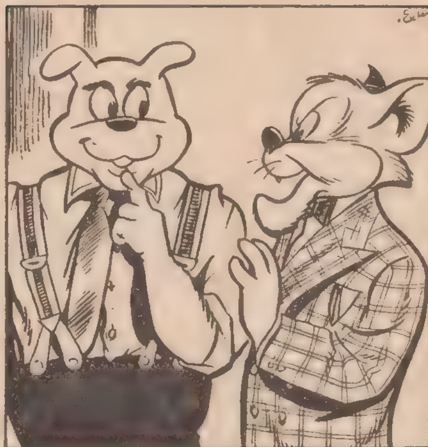
De waard van de herberg kwam al gauw met de glaasjes grenadine aandraven.

„Wat ik vragen wou...," zei Jan Rap, „wij zijn van de nieuwsdienst... weet u ook waar die jongens wonen die..." „Van de Atomo!" riep de waard. „Zeker heren! Zeker! Hier vlakbij zelfs. Kijk... waar die menigte voor de deur staat!"

Jan Rap en zijn maat sprongen op. Een eindje verderop stonden inderdaad een stel kinderen voor een tuinhek te jengelen. „Daar wonen de knapen," zei de waard. „En hun vader is hier veldwachter... dat is voor u misschien een aardige bijkomstigheid!"

„Een aardige bijkomstigheid noemt-ie dat!" zuchtte Jan Rap.Hij ging weer gauw zitten en nam een slokje limonade. „Zo zo... veldwachter zei u. Da's niet zo mooi!"







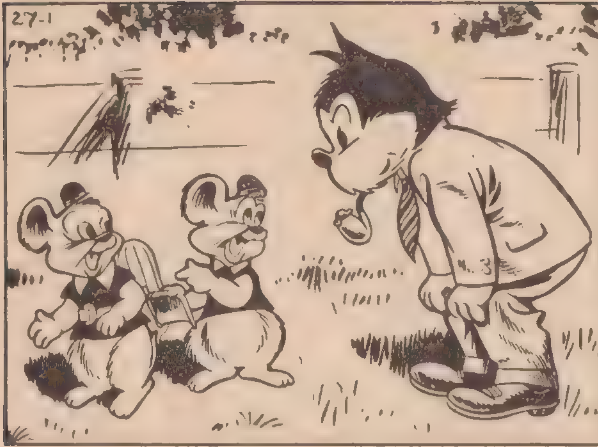
„Hoezo?" vroeg de waard verbaasd, want die kon niet weten dat zijn gasten helemaal geen verslaggevers waren, maar twee booswichten die een hekel hadden aan veldwachters. „Oh... nee... ik bedoel... al die kinderen voor je deur!" zei Jan Rap.

„Ik zou die Atomo wel eens willen zien!" zei Harry.

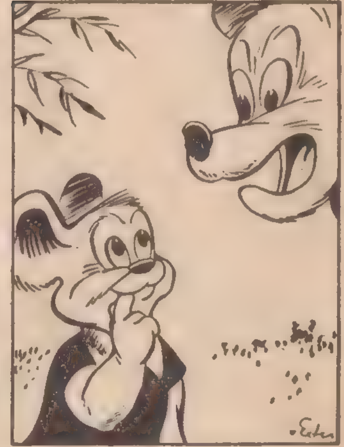
„Gaat u er gerust even heen," zei de waard.

„Is de veldwachter thuis?" vroeg Jan Rap. „Dat zou best kunnen," dacht de waard. „Nee," zei Harry, „dan maar liever een andere keer. Eh.. we willen de knaapjes tersluiks gadeslaan, begrijpt u? Ze worden anders misschien verwaand...."

„Misschien kunnen we hier een kamer huren?" vroeg Jan Rap. Dat kon. „En eten?" vroeg Harry. Dat kon ook... „Wilt u mij even naar boven volgen?" vroeg de waard. „Dan zal ik u de kamers laten zien."



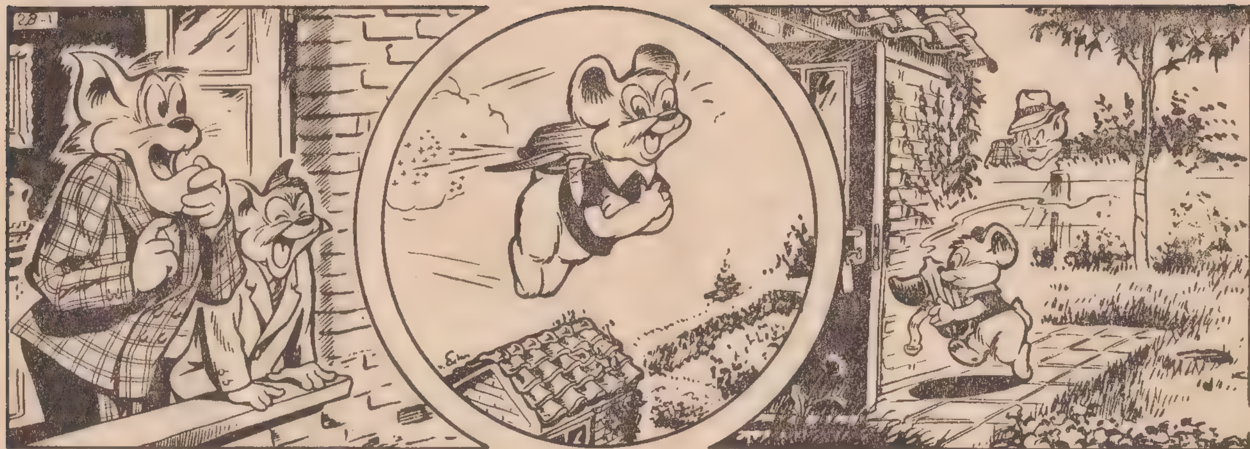




En terwijl de heren naar boven gingen om de kamers te zien, legden Brommy & Tommy aan de burgemeester uit hoe hun zelf-vlieger werkte. Ja... de burgemeester was in de achtertuin met Pa Berendse en hij vond het allemaal erg belangwekkend.

„Een paar wakkere jongens, veldwachter!" zei hij. En Pappa trots natuurlijk! „Zo zie je maar, veldwachter," zei de burgemeester, „dat die moderne uitvindingen heel nuttig kunnen zijn. Als die Atomo er niet was geweest, dan lag Dootje Big nog in de Rijssel!" Brommy zei „Ze viel er juist *in* door die A..." „Mond houden, jongen!" viel zijn vader hem in de rede.

„Laat jij mijnheer de burgemeester liever eens zien hoe netjes jij met die Atomo vliegen kunt!"



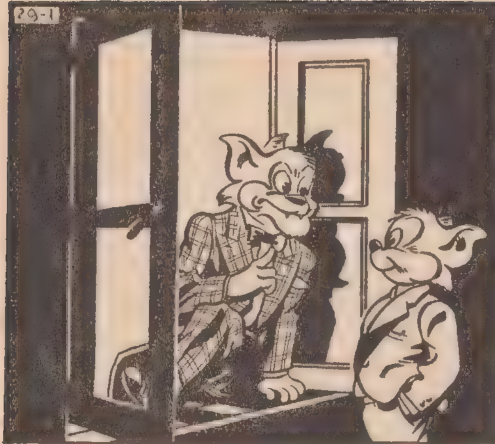
„Gaat u een stapje achteruit, burgemeester!" zei Pappa Berendse.

En zo kwam het dat de booswichten Jan Rap en zijn maat onverwachts Tommy door de lucht zagen scheren. Ze waren juist hun pas-gehuurde kamer aan 't bekijken en stonden voor het raam. „Daar gaat-ie!" riep Jan Rap.

„Een geweldige uitvinding!" zuchtte Harry. „Alleen jammer dat het in verkeerde handen is gekomen."

„Maar straks ga ik eens zien, waar ze dat ding opbergen," mompelde Jan Rap. „Kijk, daar komt-ie weer terug. Hij daalt achter het huis. Daar zal wel een tuin zijn of zoiets... ik ga meteen eens kijken!"

Toen de burgemeester naar binnen ging met Pa Berendse en Tommy de zelf-vlieger in het schuurtje opborg, werd hij bespied door een grijnzende kater... maar dat zag Tommy niet.







Jan Rap klom 's avonds uit het venster van zijn kamer. Hij kon klimmen als een kat en hij had de hulp van Harry dan ook niet nodig. Maar die zou op de uitkijk staan. „En hou het raam wijd open!" zei Jan Rap. „Als ik terugkom vlieg ik zó naar binnen!" „Dat wil zeggen... *Als* je de Atomo te pakken krijgt," zei Harry. „Twijfel je daaraan?" vroeg Jan Rap, terwijl hij in het donker verdween.

Even later sloop hij achterom, naar de tuin van veldwachter Berendse. Het schuurtje was op slot. Maar Jan Rap had een valse sleutel bij zich waarmee hij bijna alle sloten open kon krijgen en dus ook het slot van de schuurdeur. Het duurde maar een minuutje en toen kwam hij alweer naar buiten... met de Atomo!





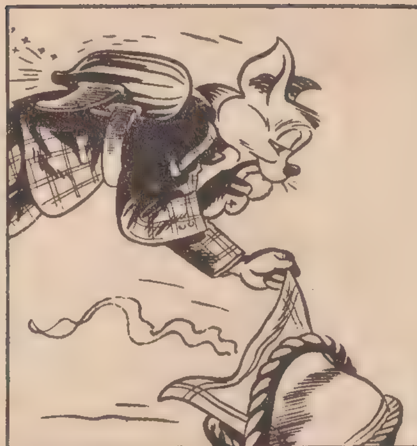


Jan Rap was in het donker bijna onzichtbaar en hij dook een héél eind verder pas weer op.. buiten het dorp. Daar aangekomen, keek hij voorzichtig om zich heen en zei toen: „Zie-zo, en nu die Atomo eens proberen."

Hij had afgekeken hoe je het doen moest en het duurde niet lang of... *Hoeps*... daar ging hij de lucht in. Hij schrok er eerst geweldig van toen hij zo ineens de lucht in ging, maar het wende gauw. Jaja... daar vloog Jan Rap door de lucht met de weggediefde Atomo op zijn rug.

„Meesterlijk!" riep de booswicht. „Wat een mooie uitvinding... de brommer voor de gewone luchtreiziger... geen kettingaandrijving... niets." Hij draaide naar links en naar rechts tot de avondlucht hem koud maakte en hij weer naar beneden vloog. En terwijl hij dat deed, zag hij een lichtje. Vrij ver weg maar je kon het toch duidelijk zien vanaf die hoogte.







Zacht gonzend vloog Jan Rap weer naar beneden en hij stuurde op het lichtje aan dat hij ontdekt had. Het lichtje bewoog langs de grond. „Een fiets!" zei Jan Rap. „Dat er nog lieden zijn die zich met zo'n armzalig vervoermiddel willen verplaatsen... terwijl er toch van die keurige zelfvliegertjes uitgevonden zijn..."

Maar dat wist de slagersjongen niet die daar op het smalle weggetje fietste. Hij had al moeite genoeg om niet in het mulle zand te raken. Daarbij moest hij nog een mand met saucijsjes vervoeren ook. Jan Rap rook ze onmiddellijk. En hij ging meteen tot de daad over!

Met een snelle greep had hij een saucijsje te pakken en steeg ermee op! En omdat alle saucijsjes aan elkaar vast zaten, werd de mand van de slagersjongen heel vlug al lichter en lichter...







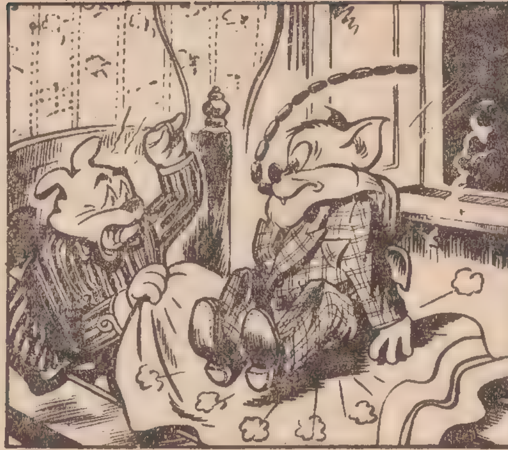
De slagersjongen merkte ook dat zijn mand veel lichter werd. Bovendien hoorde hij iets brommen boven zijn hoofd.

Toen hij naar boven wilde kijken, viel de mand opzij en rolde op de grond. De jongen hield op met trappen... tot zijn stomme verbazing zag hij iemand door de lucht vliegen met een sliert saucijsjes erachteraan.

„Witte wieven!!" riep de slagersjongen. Hij raakte zó overstuur, dat hij van het smalle pad afreed en tegen een berkeboompje optornde.

Jan Rap had er nog het grootste plezier in ook! Hij besloot naar de herberg terug te vliegen en stuurde weer op Dierendorp aan. Af en toe verorberde hij een saucijsje, maar hij had er nog heel wat over toen hij „Het Dorstig Hert" naderde.



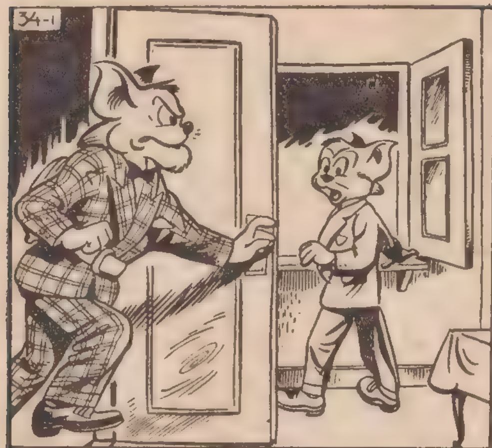




Bij de herberg aangekomen vloog Jan Rap, die brutale rakker, keurig door één der geopende vensters naar binnen... Alleen jammer dat het de verkeerde kamer was, waar hij invloog. Hij landde pardoes boven op de waard die met een gil wakker werd! Die trok aan een koord om licht te maken en keek verbaasd naar de onverwachte bezoeker... Jan Rap die met een sliert saucijsjes in zijn mond op het bed zat.

„Wat moet dat?", vroeg de waard, enigszins achterdochtig.

„Proef nou zo'n saucijsje eens!", zei Jan Rap. Meteen duwde hij de herbergier twee worstjes in de mond, wipte van het bed af en draafde de kamer uit.





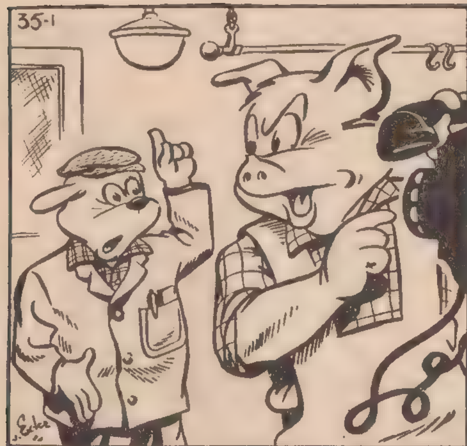


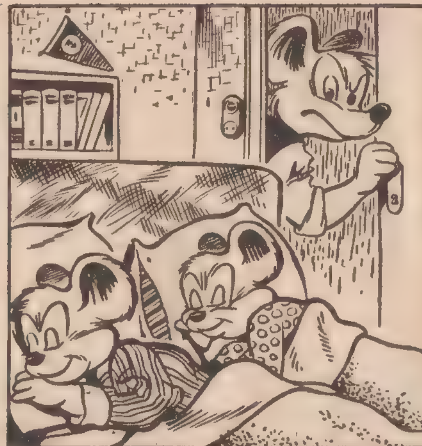
Vóórdat de herbergier de saucijsjes uit zijn mond kon nemen, was Jan Rap de kamer alweer uit- en zijn eigen kamer binnengehold, die er vlak naast lag.

Harry keek verbaasd. „Ik dacht dat je door het raam binnen zou komen", zei hij.

„Deed ik ook", siste Jan Rap, „maar ik vloog per ongeluk bij de herbergier binnen... hij zag dat ik de Atomo op mijn rug had! We moeten hier weg en vlug ook! Doe de deur op slot!" Nauwelijks had Harry dit gedaan of er werd al geklopt.

„Doe open!", riep de herbergier. „Een ogenblikje!", antwoordde Jan Rap. Terwijl er steeds harder op de deur werd gebonsd, klom Jan Rap op de vensterbank en zei tegen Harry „Ga op mijn schoenen staan..." Harry deed het en.... rroef... weg vlogen ze... het raam uit!







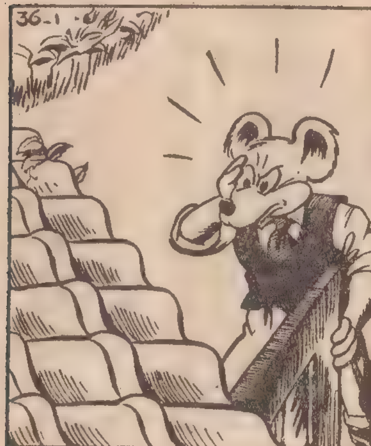
De slagersjongen had intussen zijn lege mand opgeraapt en was gauw teruggereden naar zijn baas. Hij vertelde hem dat een spook die worstjes had gestolen.

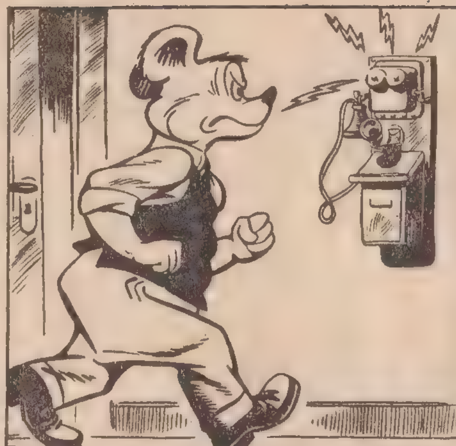
„Spook?", vroeg de slager. „Het vloog door de lucht, baas!", zei de jongen. „Er kwamen allemaal van die sterretjes uit... net een vuurpijl!"

„Zo zo", zei slager Big. „Dat is wel toevallig dan. Ik geloof eerder dat het Tommy was met de Atomo. Dootje, mijn dochter, heeft me er alles van verteld."

Hij belde meteen de veldwachter op. „Ik wil die jongen niet direct als de dader noemen, veldwachter, want hij heeft mijn dochter keurig uit de Rijssel gehaald... maar ik zou toch maar eens gaan kijken of hij in zijn bed ligt!"

Nou, dat deed Pa Berendse meteen. Brommy & Tommy lagen vredig te slapen. Voor alle zekerheid ging de veldwachter naar het schuurtje. Ai... de deur stond open... en de Atomo was weg!





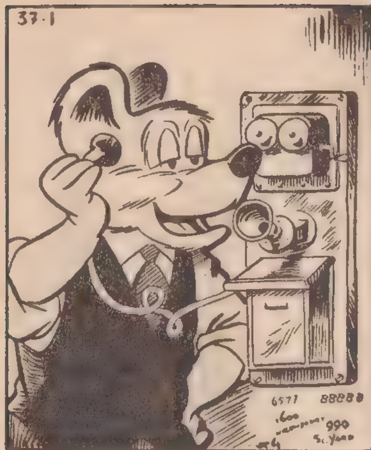


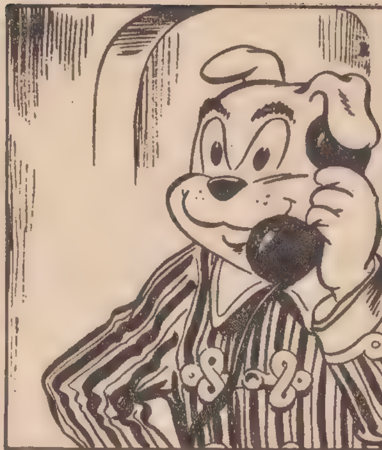
Veldwachter Berendse zat er erg over in dat de Atomo was gestolen. En dat degeen die hem had weggenomen er meteen mee uit stelen was gegaan ook!

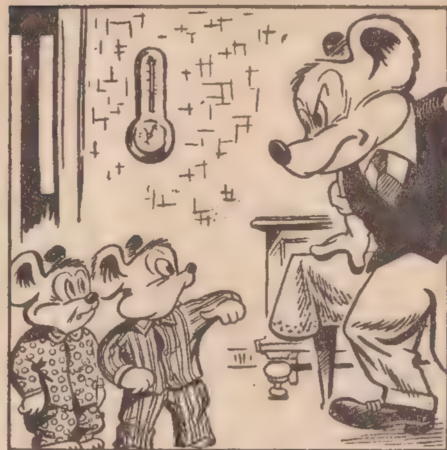
„Straks verdenken ze mij er nog van!", dacht hij.

„Of Brommy... of Tommy!" Maar nee... zó erg was het ook weer niet, want even later werd er alweer opgebeld. Het was de herbergier.

„Berendse!", riep die, „ik had twee kerels te slapen vannacht... en laat één van de twee nou bij me binnenvliegen... dwars door het raam heen... nee... het stond open... en... plòf.. op mijn dekens! Hij had een sliert saucijsjes in zijn mond. Hij vloog naar zijn eigen kamer... nee... bij wijze van spreken dan... en toen vlogen ze met zijn tweeën het raam uit!"





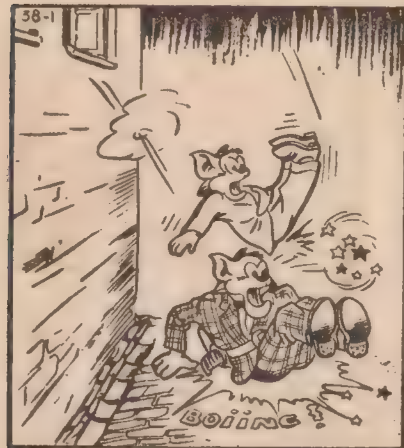


De herbergier vertelde de veldwachter per telefoon dat zijn gasten met de Atomo gevlucht waren.

„En die saucijsjes heeft hij van de slagersjongen afgepakt" zei de veldwachter! „Big belde me er net over op! Affijn, ik ben al blij dat ik weet wie de dader is!" „Nou, wie is het dan?" vroeg de herbergier kwaad. „Bij mij hebben ze valse namen opgegeven!" „Nou ja, ik bedoel... ik weet naar wie ik zoeken moet!" zei de veldwachter. „Je kunt zeker wel een beschrijving van ze geven, hè?" Dat scheen de herbergier wel te kunnen.

Brommy en Tommy hoorden de volgende morgen wat er de vorige avond allemaal was gebeurd. Tommy wou eigenlijk gaan huilen, want het was toch zijn Atomo die weggenomen was. „Jullie moeten me helpen, jongens!" zei Pappa. „We moeten die lui vinden!"

„We krijgen ze wel!" zei Tommy. „Laat u dat maar aan ons over, Pap!"



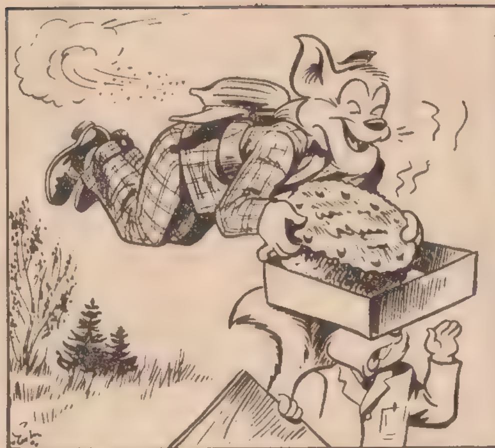




Jan Rap en zijn maat waren niet weggevlogen maar weggelopen. De Atomo kon twee volwassen katers niet dragen. Ze waren er wel mee uit het raam gekomen, maar zaten meteen met een plof op straat. Ze moesten toen wel lopen. Ze gingen Dierendorp uit en verborgen zich in het bos waar een oude schuur stond. Toen de zon weer scheen, kregen ze flink honger en Harry begon te zeuren over brood met chocoladehagelslag. „Dat loop ik nou mis!" drensde hij. „We hebben de Atomo!" zei Jan Rap. „Kun je die eten?" vroeg Harry nors. „Ga liever wat halen met dat ding!"

„Daar stond ik nou ook al een tijdje aan te denken!" zei Jan Rap.





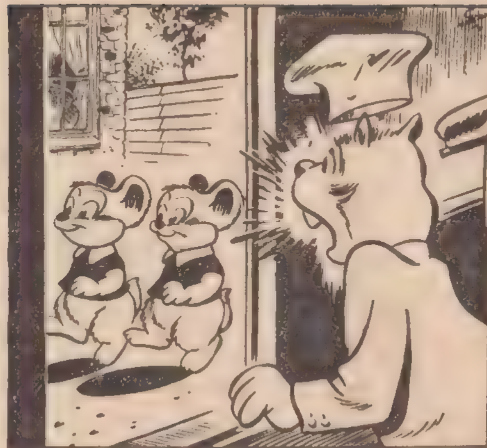


En zo vloog Jan Rap uit het bos omhoog om iets eetbaars te halen. Hij had weer geluk want Roomhoorn, de bakker van Dierendorp, was al vroeg op pad met een fijne taart. Hij balanceerde de doos op zijn hoofd en had het deksel in de hand zodat de taart nog wat kon afkoelen.

Die doos benam hem alle uitzicht, zodat Jan Rap ongezien naderbij kon vliegen. „Wel-ge-fe-li-ci-teerd" las hij in de doos. Hij kwam nog wat lager. Oei-oei! Een taart! En wat voor één! Meteen greep Jan Rap de taart beet. „Bedankt bakkertje!", riep hij. Roomhoorn keek verbaasd om maar hij zag niemand. Toen tilde hij de doos van zijn hoofd en keek erin. Leeg!! Nog net zag hij Jan Rap in de verte verdwijnen. Happend in de taart... er bleef maar een klein stukje over voor Harry, die in het bos zat te wachten.



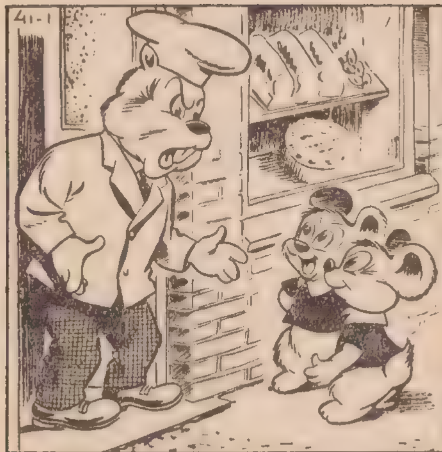


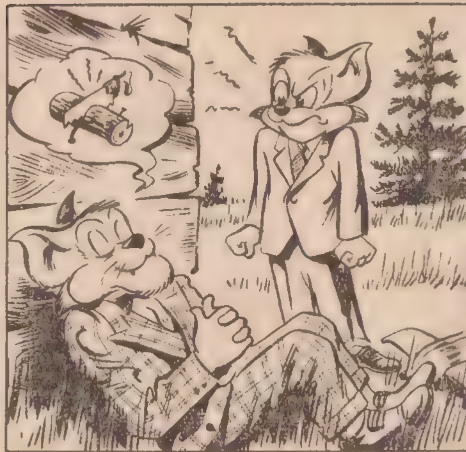


Al uit de verte hoorde Harry zijn maat zingend naderbijkomen. „En dat we toffe katers zijn, dat willen we weten!" zong Jan Rap; dat was zijn lijflied als hij zich heel prettig voelde. Plof!! Daar landde hij bij de oude schuur. „Een táárt, jongen!" riep Jan Rap. „Zó uit de oven... nog warm!" „En is dít er van over?" vroeg Harry. „Dat moet je met een pincet eten, in plaats van met een vork!" Hij hapte het stukje taart op en keek boos naar Jan Rap, die de Atomo afdeed en in het zonnetje ging liggen spinnen.

Inmiddels werd Berendse alweer opgebeld door de bakker die aardig boos was. „Zeg eens" begon hij, „als die zoon van jou nog es wat weet... taarten afpakken, hè? Dat kan-ie!" Hij wist niet goed wat hij zeggen moest van woede. En toen hing hij de hoorn op want hij zag plotseling Brommy en Tommy voorbijstappen.

„Waak ik of droom ik?" zei de bakker.







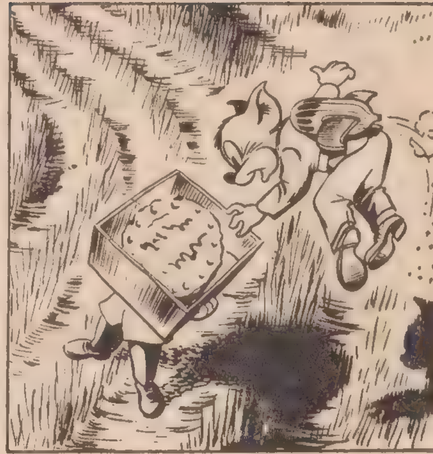
De bakker legde verbaasd de telefoon neer en holde naar buiten. „Brommy en Tommy!" riep hij, „komen jullie uit school?" „Ja, mijnheer Roomhoorn!" zei Brommy.

„We hebben vrij kwartier", zei Tommy. „Hoezo?"

„Ik dacht een ogenblik, dat één van jullie me beroofd had", zei de bakker, „maar ik moet me vergist hebben. Komen jullie eens binnen!" En toen vertelde hij alles over de taartendief... Ja die Rap was me wel een mooie! In plaats dat hij ook een stuk taart voor zijn maat bewaarde! Harry was aardig boos. Hij had nog steeds honger. Hij keek eens naar Jan Rap die in het zonnetje lag te spinnen... Harry pakte de Atomo en wandelde er zachtjes mee weg. Jan Rap merkte niets, die sliep. Hij werd zelfs niet wakker toen Harry opsteeg...





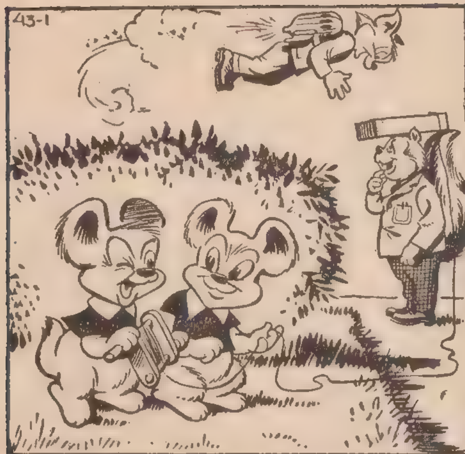


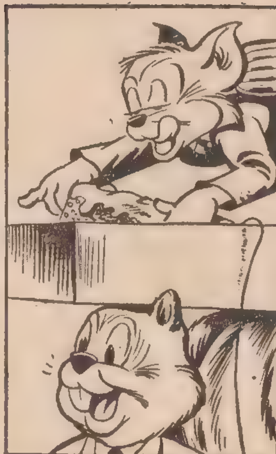
Toen hij eenmaal flink hoog in de lucht was, begon Harry zich op zijn gemak te voelen. „Er was er es een kater, vol levenslust en vreugd!" zong hij, „jippie jippie jee!" Hij bemerkte dat je met zo'n Atomo kon vliegen zoals je maar wilde, doch toen de eerste sensatie eraf was begon hij weer honger te krijgen en dacht hij aan Jan Rap. „Alles alleen opeten, hè?" bromde hij. „En hij krijgt lekker niks van wat ik vind!" *Vinden* noemde hij dat...

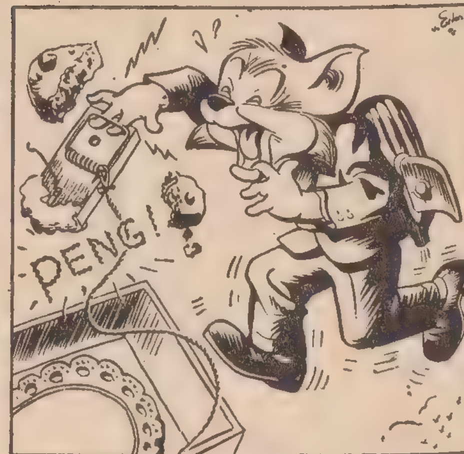
En toen zag hij in de verte een bakker staan.

Een taartendoos op zijn hoofd. Harry vloog er meteen heen. „Die is mijn!" zei hij. „Ik hoop dat het een vruchtentaart is. Hij wilde niet onderdoen voor de grote sterke Jan Rap en hij was al bang dat er misschien maar een klein gebakje in de doos zou liggen.

Toen hij er vlak boven kwam zag hij duidelijk een taart. „Pak mij maar!" stond er met room op gespoten.





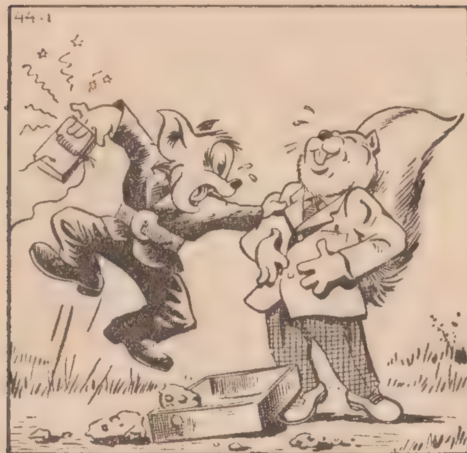


Het was een mooie taart! „Hoe toepasselijk!" zei Harry, die geen oog van de taart kon afhouden. Daarom zag hij niet hoe twee kleine beertjes achter een struik verborgen zaten, op tien meter afstand van de bakker... die daar zo doodstil midden op de weg bleef staan. Alsof hij er op wachtte dat men hem zou beroven...

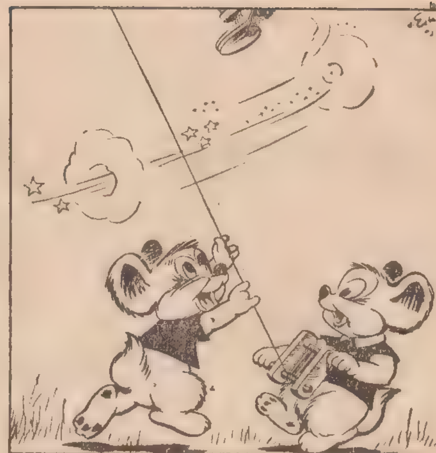
Hij wàchtte er ook op, want het was bakker Roomhoorn die met Brommy en Tommy een plannetje had bedacht om de rover te vangen. „Ietsje lager", mompelde Harry, terwijl hij aan het knopje draaide. Hij was nu vlak boven de bakker. Hij pakte voorzichtig de taart beet.

„Sta even stil!" riep hij zenuwachtig. „Doe ik toch?" zei de bakker, vanonder de doos. Nòg had die sufferd van een Harry niets in de gaten totdat... *Pats!!*

Harry gilde het uit. Wat geen wonder was want zijn vingers zaten in een muizenval.







Plof! Harry viel op de grond. „Au-au-au", jammerde hij.

„Maak los die muizeval... lelijke bedrieger!" Bakker Roomhoorn schudde van het lachen. „Ohoho! Wat een mop!" riep hij. „Pak-mij-maar stond er op die taart... en hij doet het ook! Jij gaat naar de gevangenis, mannetje!" Harry schrok en begreep nu dat hij in een val gelokt was. Met zijn vrije hand draaide hij aan de knop.

„Je hebt me nog niet, koekebakker!" riep hij en vloog meteen de lucht in.

Maar nu kwamen Brommy en Tommy te voorschijn. Ze hadden een haspel met dun vliegertouw erop en het andere eind zat vast aan de muizeval die aan Harry's hand zat. „Vieren maar!" riep Brommy. Harry merkte eerst niet dat hij aan een touwtje zat maar het werd hem goed duidelijk toen de beertjes de haspel gingen opdraaien.

„Aauw, auw! Denk aan mijn hand!" riep Harry. Hij vloog van links naar rechts en in grote cirkels, als een vlieger met een te lichte staart... maar de wakkere knapen lieten niet los!



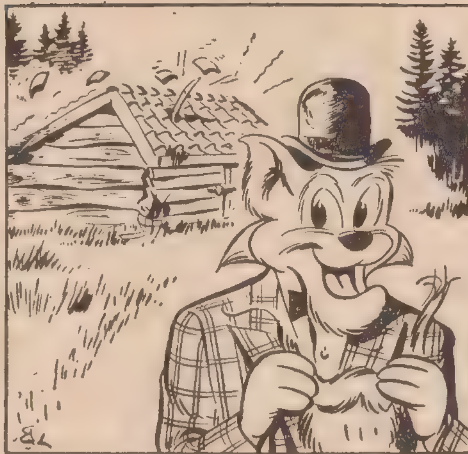




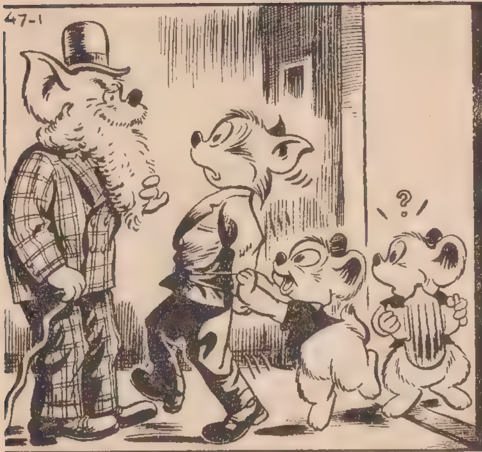
Het was voor veldwachter Berendse een hele verrassing toen hij opgebeld werd door bakker Roomhoorn, die hem vertelde dat één van de bandieten gevangen was. „En die andere ligt in de oude schuur!" zei de bakker. „Ik ga er meteen heen!" riep de veldwachter. Hij nam een stel handboeien mee, voor alle securiteit. Aan de rand van het bos gekomen zette hij zijn fiets tegen een boom en wandelde voorzichtig naar de oude schuur. Er kwam hem juist een oud heertje tegemoet gelopen met een eerbiedwaardige witte baard. Môge", zei het heertje.

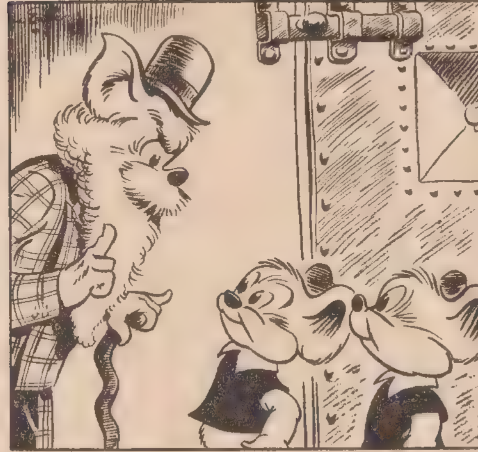
„Môge" antwoordde de veldwachter beleefd. „Eh... hebt u hier misschien iemand gezien?" „Zegt u dat wel... een mooie dag vandaag!" zei het heertje. „Ofschoon de radio zei dat we regen zouden krijgen!" „Nee u verstaat me verkeerd!" riep de veldwachter luider. „Of u iemand gezien hebt!" „Ja, dat kan, omdat de dagen korter worden, meneer!" antwoordde de oude heer vriendelijk.

„Hebt u iemand gezie-e-e-e-n?" brulde Pa Berendse, die soms gauw driftig werd. *„Ssst,* schreeuw niet zo... ik ben niet doof!" zei het oude heertje. „U zou die arme man wakker maken, die daarbinnen ligt te slapen".


„Wat zegt u?" riep veldwachter Berendse opgelucht. „O... ligt-ie daarbinnen te slapen? Waar zijn mijn handboeien..." Meteen schoof hij de schuur binnen, het oude heertje hield beleefd de deur voor hem open. En toen de veldwachter binnen was, deed hij heel beleefd de deur weer dicht ook. Met een zware paal ervoor. De veldwachter bonkte op de deur. „Laat me d'r uit!" „Nee, ik ga zelden naar de bioscoop" zei het heertje en slofte weg. Toen hij het bos uit kwam, nam hij even zijn baard af. „Warm... zo'n ding aan je kin!" zei hij. Het is Jan Rap! Ja, hij had zich gauw vermomd toen hij merkte dat zijn maat er met de Atomo vandoor was. Hij begreep al dat het fout moest gaan. Hij vond de fiets van de veldwachter tegen een boom staan en fietste ermee naar Dierendorp.

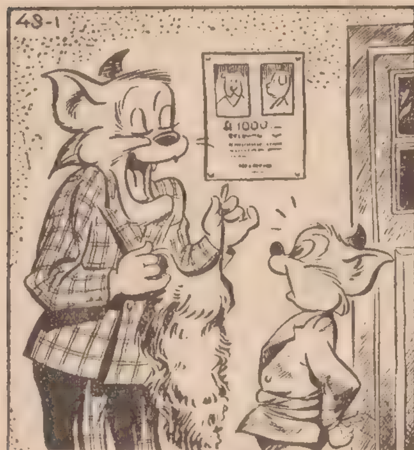




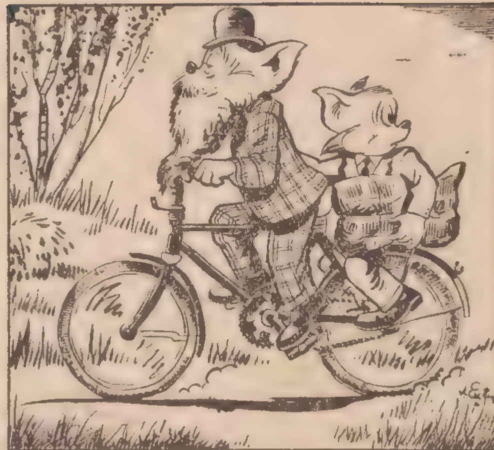


Brommy en Tommy gingen dadelijk met hun gevangene naar het politie-bureau. Er stond daar een oude heer op hen te wachten. „Is mijn vader er nog niet?", vroeg Brommy. „Als uwee de veldwachter bedoelt", zei het heertje. „Die is alweer weg. Ik wacht hier op twee heren Brom en Tom... hulp-veldwachters zogezegd." „O, maar dat zijn wij!", riepen Brommy en Tommy tegelijk uit. „Azo, azo", zei het heertje. „In dat geval moet ik u de volgende boodschap overbrengen van mijnheer uw vader. Ikzelf ben hoofdinspecteur van de geheime dienst, ziet u... Nou, die boodschap luidt: Kom dadelijk naar de oude hut in het bos en laat de gevangene achter in handen van het goede heertje!" „Is mijn vader weer naar die hut in het bos?", vroeg Brommy verbaasd. „En wàt hij daar gevonden heeft...', lachte het heertje. „Ga nu maar gauw, vent!"

Nou, Brommy en Tommy stoven weg op de autoped.



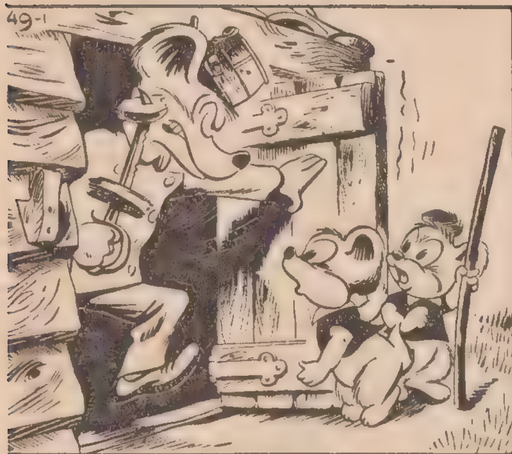


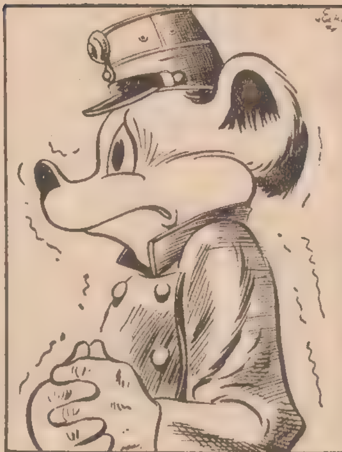


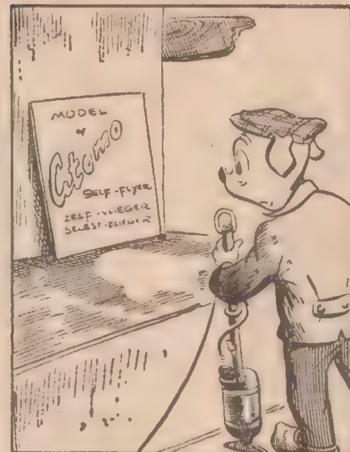
Nauwelijks waren Brommy en Tommy op de autoped weg of het oude heertje deed zijn baard af. „Hoe vond je me als 't Goede Heertje?", vroeg hij. „Jan Rap!", riep Harry. „Krimmeneel!! Maak me gauw los!"

Bescheiden glimlachend sneed Jan Rap de touwen door. „En nu moeten we hier wel gauw wegwezen", zei hij, „want die beertjes zullen straks hun vader uit die oude schuur bevrijden." „Oude schuur?", stamelde Harry. „Och ja, die veldwachter heb ik er zolang in opgeborgen", zei Jan Rap achteloos. „Enfin, die Atomo zullen we maar weer meenemen", zei Harry. „De jongens hebben hem hier zo netjes neergezet. We zullen er een krantje omheen doen."

Even later reden de boosdoeners het dorp uit op de fiets van Pa Berendse. Jan Rap weer als oude heer en Harry als Harry. Niemand zag hen vertrekken.





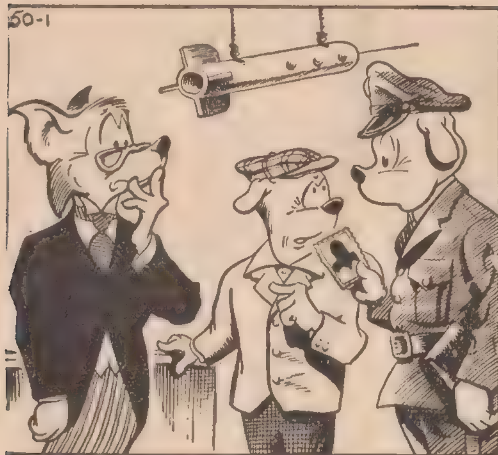


Het was een hele verrassing voor Brommy en Tommy toen ze bij de oude schuur aankwamen. Toen ze de deur openmaakten, vonden ze hun vader, veldwachter Berendse, er binnenin. En niet in zo'n beste stemming.

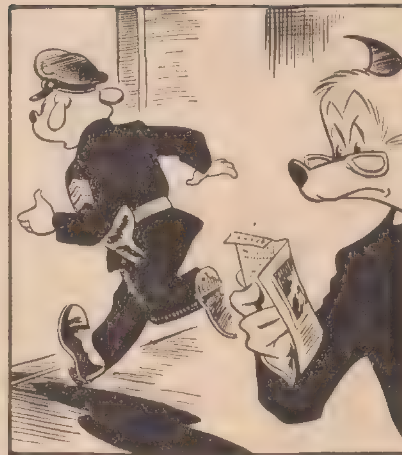
„Maar waarom ging u hier dan naar binnen?", vroeg Brommy. „Tja... er was hier een oude heer en die zei dat hier binnen iemand lag te slapen... Maar hoe wisten jullie dat ik hier was?" „Dat vertelde diezelfde oude heer!", zei Tommy. „En waar is de gevangene nu?", vroeg vader Berendse. „Daar zou het oude heertje op passen!", zei Brommy. „O juist, ja", zei Pappa, „Kijk, mijn fiets is ook weg. Nu mogen we allemaal driemaal raden wie daarop weggereden is..." Ze gingen verslagen naar huis. „En mijn mooie Atomo ook weg!", zei Tommy...

Ja... die Atomo. Dat ding stond indertijd op de wereldtentoonstelling. Op zekere dag zou er hoog bezoek komen, en alles werd nog eens mooi opgepoetst. Toen miste men plotseling de Atomo.

„Hee... hier moet een zelfvlieger staan", zei de oppoetser, „en nu ligt alleen de kaart er nog maar."

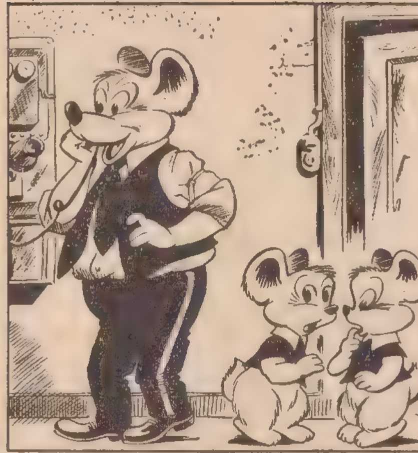


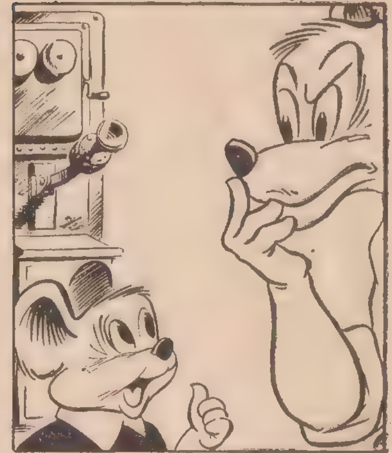




Zodra men op de Expo merkte dat de Atomo weg was, werd de man gewaarschuwd die hem gemaakt had. Hij kwam dadelijk. „Degeen die hem weggenomen heeft, mag wel oppassen!", zei hij. „Er zit een lading atomen in en die springt uit elkaar als ze opraakt!" Er werd dadelijk om een agent geroepen. „We moeten het aan iedereen vertellen", zei de agent. „Een stuk in de krant met een foto... Hebt u er één?" De atoomgeleerde gaf hem er een. Nauwelijks had de agent een blik op de foto geworpen of hij riep „Maar dat is dat ding van de speelgoed-afdeling... dat is als kadootje meegegeven aan een jongetje... de miljoenste bezoeker... Ik heb er een krantefoto van, ik sta er zelf ook op!" „Ja, dat is de Atomo", zei de geleerde. „Hoe kwam die nou op de speelgoed-afdeling terecht?" „Kijk", zei de agent. „Er staat onder Brommy en Tommy uit Dierendorp. Ik zal onmiddellijk hun ouders opbellen."

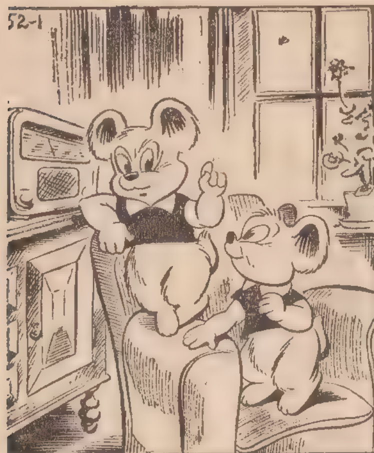




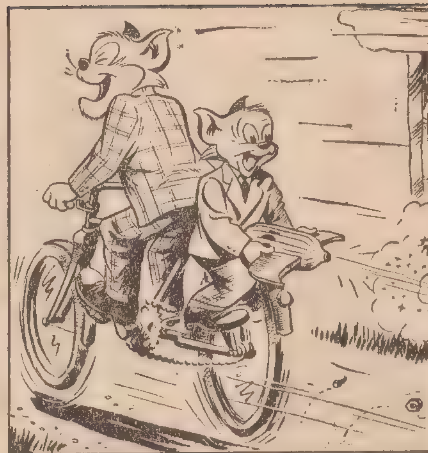


Veldwachter Berendse zat 's avonds somber thuis, toen de telefoon rinkelde. „Opgebeld uit Brussel!", zei een stem. „Dan weet ik al wie me daar belt", zei Pappa, maar hij had het mis.

Het was de politieman van de Expo. Hoe langer Pappa luisterde hoe opgewondener hij werd. Brommy en Tommy probeerden te begrijpen waarover het ging. „Dus", herhaalde de veldwachter, „na één vlieg-uur is de zelf-vlieger leeg en springt uit elkaar. Leuk apparaatje! Ja, we zullen ons best doen, en bedankt voor het opbellen!" Hij legde de hoorn neer. „Horen jullie dat?", zei vader. „In Brussel hebben ze ontdekt dat die Atomo niet op de speelgoedafdeling thuishoorde maar op de luchtvaart-show. En als je 'm na een uur gebruik nog op je rug hebt... dan wordt 't wel ruimtevaart!" „Hoe lang zou hij al gevlogen hebben?", vroeg Brommy. „Eerst ik een paar minuten... Toen Tommy bij de rivier... Toen die rover met de saucijsjes en toen met die taart..." „Maar een uur is niet zo veel", zei de veldwachter. „We zullen het per radio laten omroepen... Misschien horen die twee schelmen het nog op tijd."







Het nieuws, dat de Atomo maar één uur vliegen kon en dan uit elkaar sprong, werd per radio omgeroepen, maar Jan Rap en zijn maat hoorden het niet. Ze waren al een heel eind verder getrokken om de politie te ontlopen. „We moeten het land uit!", zei Jan Rap. „Het beste is dat we als matroos monsteren." De dichtstbijzijnde havenplaats was Zeemuiden en daar trokken de boeven heen... op de fiets van Pa Berendse. En het ging hard ook want Harry zette de Atomo in werking en toen hadden ze straalaandrijving. Als ze geweten hadden dat de Atomo ontploffen zou na een tijdje... dan zouden ze liever getrapt hebben natuurlijk. Maar nu hadden ze de grootste pret. „Er was er es een kater, vol levenslust en vreugd!", zong Harry. „En dat we toffe katers zijn, dat willen we weten!", brulde Jan Rap. „En waar de muizen zijn... daar is het feest, groot feest!"







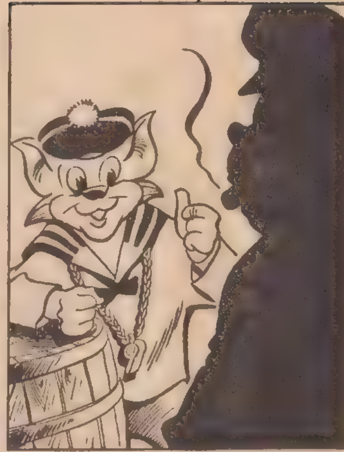
In Zeemuiden aangekomen verkocht Jan Rap de fiets en schafte zich twee matrozenpakken en een paar plunjezakken aan. Op een stil plekje verkleedden ze zich. Hun oude kleren wikkelden ze om de Atomo heen en ze stopten de bundel in een plunjezak.

„En nu een schip!" zei Jan Rap. „Als het kan een plezierboot!" zei Harry. „Daar krijg je elke dag chocolade hagelslag op je brood 's morgens." „Ba", zei Jan Rap, „ben jij een zeebonk? Hagelslag..." Ze wandelden de havenbuurt in en stapten een oude herberg binnen, die er erg zeemannig uitzag. „Hier leggen we even aan", zei Jan Rap, „en dan horen we misschien wel eens wat." Er was genoeg te horen want er zaten zeelui uit allerlei landen om de tafels te zwarte-pieten en te wozo-en.

Een oude zwartige zeebonk met een lapje op één oog zat helemaal alleen aan een groot vat. En maar spiedend in de rondte kijken... zijn ene oog bleef een hele tijd rusten op Jan Rap en zijn maat...







De oude zeebonk met het lapje voor zijn oog, had al een hele tijd naar Jan Rap en zijn maat gekeken en eindelijk ging hij bij hen aan hetzelfde vat zitten. „Mag ik er even bij komen zitten, heren?" sprak de oude zeebonk. „Maar vanzelfsprekend!" zei Harry. „Als er wat te praten valt, dan doe ik dat!" snauwde Jan Rap. En toen, tegen de zeeman „Zeker, mijnheer, neemt u plaats." „Ik ben namelijk graag in gezelschap van flinke kerels!" zei de zeeman. „En temeer als het zeelui zijn, zoals ik."

„Zo is het", zei Jan Rap. „Wat ik vragen wou... meneer eh..." „Kaptein Dubloen, om u te dienen!" baste de zeeman. „Jan Rap, aangenaam!" zei Jan Rap. „Ik wilde u vragen... weet u misschien een schip voor twee behendige matrozen, zoals wij?" „Verbazend, matroos Rap!" lachte de kapitein. „Dat u dat juist aan mij moest vragen... ik zoek namelijk nog een paar flinke knapen..." „Da's sterk", zei Harry. „Hebt u een plezierboot?" „Eh... nou nee... of toch eigenlijk ja", zei kapitein Dubloen. „In zoverre heb ik ja een plezierboot... we maken wel altijd plezier..." „En het eten?" vroeg Harry. „Nergens beter!" riep de kapitein.

„Wij zijn uw man!" zei Harry.

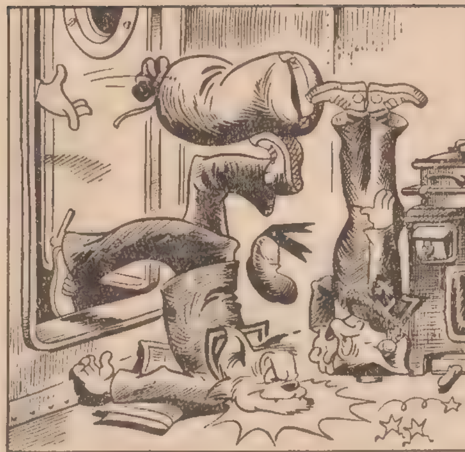






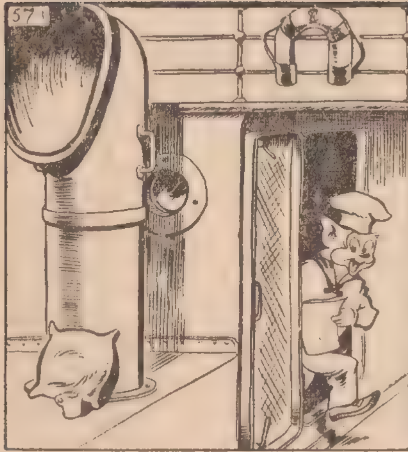
„Harry!" riep Jan Rap. „Hou je mond! Dat praat maar over eten en plezierboten! Vertelt u me liever eens, kaptein... wat voor schip is het. En waarheen vaart u alzo?" „Waar de wind ons blaast!" zei kapitein Dubloen. „Ach jongeman, kom liever aan boord kijken, je zult zien dat het je bevalt!" „Maar de betaling?" vroeg Jan Rap. „Hoe harder je werkt, hoe meer je verdient, jongen!" zei de kapitein. Hij rekende af en nam de nieuwbakken matrozen mee naar buiten. Al gauw kwamen ze aan de kade waar een roeibootje gemeerd lag. „Stap maar in", zei kapitein Dubloen, „ik roei wel". Het was nogal donker in de haven maar het schip waar de twee matrozen heengeroeid werden, was nog donkerder. „Een donkerbruin geval", zei de kapitein, „maar dat komt wel eens te pas. Hier is de touwladder, klim maar naar boven!" Nauwelijks waren ze boven of de kapitein haalde de touwladder op en riep „Anker op! De kok en koksmaat zijn gearriveerd!"



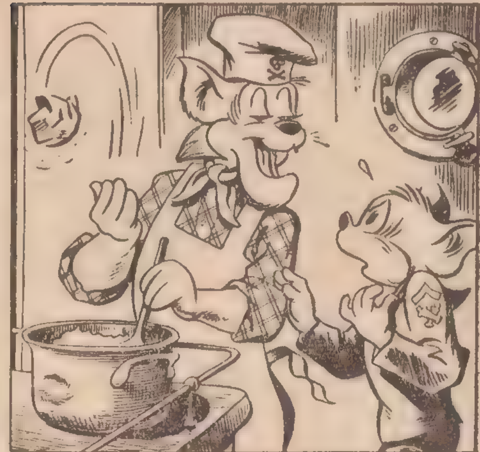




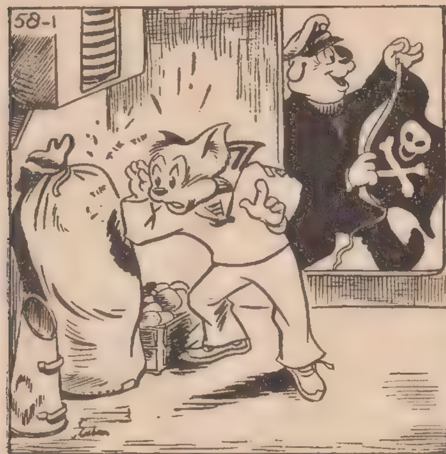
Nauwelijks waren Jan Rap en zijn maat op het dek van het zwarte schip aangekomen of het anker werd gehieuwd en 't schip vertrok. „Zei u kok en koksmaat?" vroeg Jan Rap. „Precies", zei de kapitein. „En geen praatjes. Dáár is de kombuis... erin... en aan de slag!" „Wat denkt u wel!!" begon Jan Rap op hoge toon. „In de kombuis brandt een lamp", vervolgde de kapitein rustig. „Daar kun je deze krant even goed lezen. Er staat een signalement in van twee boeven die door de politie worden gezocht. En als je het weten wilt... dit is een zeeroversschip!" Met deze woorden opende hij een deur en duwde Jan Rap en Harry naar binnen. En omdat er een hoge zeedrempel was, rolden ze languit de kombuis binnen. Hun plunjezak kregen ze nageworpen. Ze krabbelden overeind en bekeken de krant. Het was waar... hun signalement stond erin! „Vervolg zie ommezijde!" las Harry, maar er was geen tijd om dat te lezen want er werd op de deur gebonkt. „Opschieten, daar!" werd er geroepen.

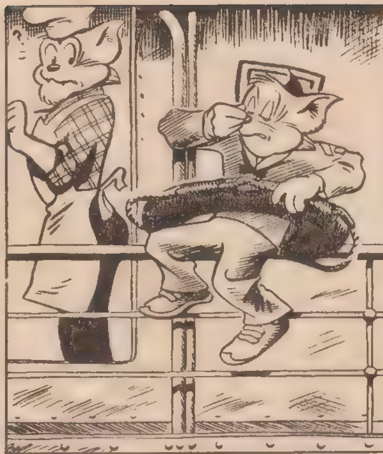


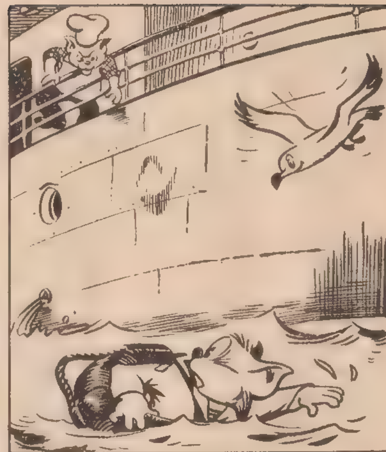




Jan Rap en zijn maat waren nu kok en koksmaat tegen wil en dank en hadden de hele dag druk werk met het schoonmaken van groente en aardappelen en het bereiden en ronddienen van de maaltijden. Het schip voer heel rustig langs de kust en het weer was prachtig, zodat Harry het zeeroversleven nog niet zo kwaad vond. Na het afwassen had hij zelfs vijf minuten vrij om uit te rusten en toen herinnerde hij zich, dat het verhaal in de krant ook nog een vervolg had op de andere zijde. „Dat wil ik toch ook even lezen", zei Harry. Hij vond de krant in de kombuis. „Ha... hier... de Atomo-zelfvlieger, die de vluchtelingen bij zich hebben, kan elk ogenblik uit elkaar springen. Hierbij waarschuwen wij Jan Rap en zijn maat dan ook ernstig, onmiddellijk de dichtstbijzijnde politiepost te waarschuwen..." Harry werd bleek en beverig. „J-J-J-J-Jan", stamelde hij, terwijl hij de kombuis binnenstruikelde. „Lees dit es..." „Geen tijd voor lezen!" zei Jan Rap. Hij rukte zijn maat de krant uit de hand, maakte er een prop van en gooide die in een emmer.







Sprakeloos wankelde Harry naar de bultzak, die nog steeds in de kombuis stond, luisterde er even aan en liep toen naar de verschansing.

Op dat ogenblik kwam juist de kapitein aan dek met een zwarte vlag onder zijn arm. „Een schip in zicht!" riep hij. „Boordevol passagiers en rijke buit!! Hijs de zwarte vlag met de doodskop!"

De zeerovers riepen allemaal „hoezee" en begonnen voorbereidselen te treffen voor het gevecht. Niemand lette op Harry. Toevallig was Jan Rap de enige die hem overboord zag springen met een reddingsboei om.

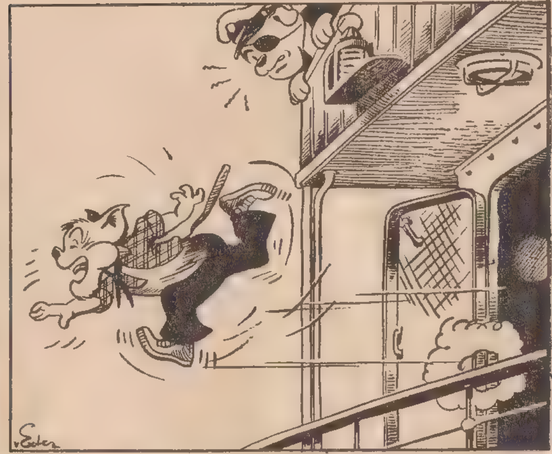
„Wat zullen we nu weer beleven?" gromde Jan Rap.

„Heé Harry! Waarom doe je dat? Ben je bang?"

„Léés die krant!!" gilde Harry terug en begon naar de wal te zwemmen.



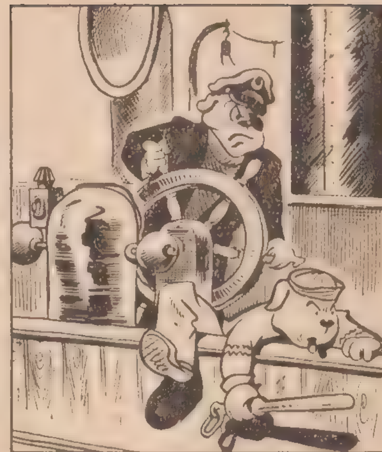




Jan Rap begreep er niet veel van. „Léés die krant? Welke..." Toen herinnerde hij zich de krant die hij als prop in de vuilnisemmer had gegooid. Hij viste de prop eruit, streek hem weer glad en las het artikel over hemzelf en Harry nog eens. „Vervolg ommezijde" las Jan... „Aha... watte? De Atomo vliegt maar één uur en ontploft dan... hevige ontpl...pl... pl... o... o!!" Jan Rap werd bleek. „Vlak vóór de ontploffing wordt de Atomo steeds heter en begint te tikken... waar is dat ding?" De bultzak stond nog steeds in de kombuis. Er kwam een kringeltje rook uit. Jan Rap bukte zich. „Tik-tak... tik-tak..." klonk het. „Van onderen!!" gilde de bandiet, stoof de kombuis uit en dook overboord. „Lafaards!!" brulde de kapitein vanaf de brug. „Het is dat ik jullie niet achterna kan gaan... maar anders..."





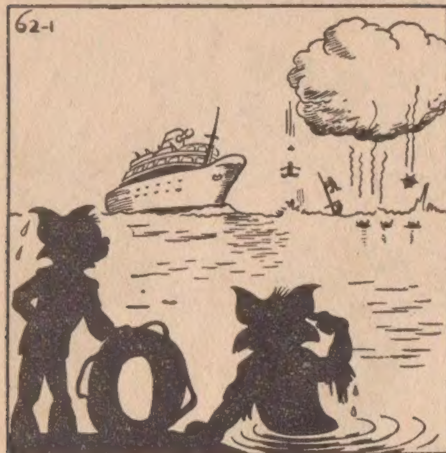


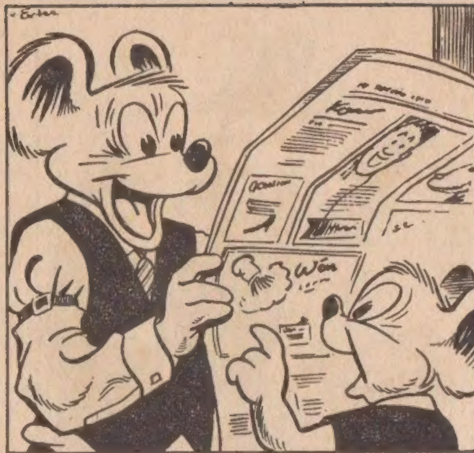
Het passagiersschip kwam naderbij totdat het de signaalvlaggen van de zeerover ontdekte. De kapitein richtte zijn kijker op de zeerover. „Alsjemenou!" zei hij. „Dat zie je ook niet veel meer, vandaag de dag. Een zeerover..." De stuurlui vonden het ook erg interessant. „Wat betekenen die vlaggen nou?" vroeg er één. „Nou, die zwarte vlag wil zeggen dat het een zeerover is", zei de kapitein, „en die twee andere dat is een verzoek om te stoppen om te worden beroofd." „En wat doen we nou?" vroeg de stuurman. „Och gunst ja, daar moet op geantwoord worden", zei de kapitein. „Hebt u een signaalvlag in de geest van „loop-nou-door" of zo?" „Ik zal es voor u zien" antwoordde de stuurman en ging in een kist rommelen. Onderwijl werd de kaperkapitein boos. „Stoppen ze nou, of stoppen ze niet!" riep hij. Hij nam zelf het stuurrad en stuurde zijn schip met het andere schip mee. „Stoppen!" riep hij. „Kanonnier... geef es een schot voor de boeg!"





De zeerover-kanonnier had plezier in zijn werk. „Een schot voor de boeg! Jawel kapitein!" „BOEM!!" meteen schoot hij zijn kanon af. Vlak voor het passagiersschip plonste de kogel in zee. De kapitein van het schip schrok er van. „Zijn ze nou helemáál..." riep hij. „Hijs een antwoord-vlag VLIEG OP! en ik zal ze zelf ook beantwoorden!" Hij haalde een revolver en mikte op het zeerovers schip. „Moeilijk te raken, kapitein!" zei de stuurman. Maar de kapitein schoot toch. Net op dat zelfde ogenblik ontplofte de Atomo. Vol verbazing zagen kapitein en stuurman de zeerover in de lucht vliegen. „Tjonge", zei de stuurman en hij keek zijn kapitein vol ontzag aan. En die keek eens in de loop van zijn revolver. „Nooit geweten dat zo'n ding nog zo'n uitwerking had!" zei deze. „Maar nu moeten we tòch stoppen om al die zeerovers op te pikken!" Want die waren allemaal in zee gevallen en zaten nu op het overgebleven wrakhout.







Jan Rap en zijn maat waren net de wal opgekropen toen ze het zeeroversschip in de lucht zagen vliegen. „Net op tijd!" zei Harry. „Als ik dat geweten had", zei Jan Rap, „dan had ik al die aardappelen niet geschild, maar ja..." Het kwam later uit waarom het schip in de lucht gevlogen was. Kapitein Dubloen vertelde aan de politie, hoe hij twee gezochte bandieten als koks in dienst genomen had. Dat van de Atomo had hij nou net niet gelezen, omdat het aan de andere kant van de krant had gestaan. En zo las veldwachter Berendse het weer in de Nieuwsbode. Hij liet het Brommy en Tommy ook lezen. „Wat een geschiedenis!" zei Brommy, toen hij het verhaal uit had. „Maar wat daar naast staat, dat is veel belangrijker!" „Wat staat er dan?" vroeg zijn vader. „Een advertentie van een scheerzeepfabriek! Je kunt een puzzel oplossen en als je die opstuurt kan je wat winnen..." „Hier met die krant!" zei vader Berendse. „En ga gauw aan je huiswerk!" Zo eindigde het avontuur met de Atomo!

In deze serie zijn verschenen:

No. 1 Brommy & Tommy in Atomo

No. 2 Brommy & Tommy in Tombola

Uitgave: Het Parool/N.V. De Nieuwe Pers

Verkoopprijs 75 cent